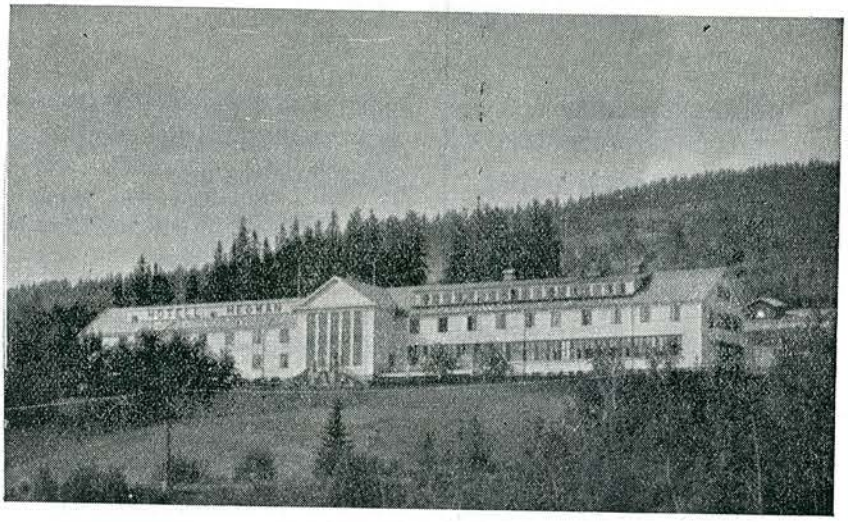
Tidskrift för
Schack

Nr 6

Juni 1952 · Årg. 58

Stort deltagande vid SM i Jämtland

HEDMANS HOTELL Hålland

... ett av Nordens största, ligger c:a 400 m ö. h. vid Indalsälvens övre lopp i början på den ståtliga Undersåkers-dalen. Från hotellet ser man ut över älvens leende dalgång, som går sin breda väg genom ett storartat åslandskap med blånande fjälltoppar i bakgrunden.

TIDSKRIFT FÖR SCHACK 1952

Expedition: Drottninggatan 29 C, Stockholm. Postgirokonto 3973.
Annonsavdelningen. Telefon 31 67 22 (kl. 9—10).

Redaktör och ansvarig utgivare:
Erik Lundin, Alströmergatan 32, uppg. 8, 4 tr., Stockholm.
Telefon 11 51 95 (säkrast kl. 12—13).

PRENUMERATIONSPRIS: KR. 10: —.
Postgiro 3 9 7 3

SCHACKKLOCKOR
finnas i följande prislägen:
Kr. 37:—, 44:—, 50:—
Beskrivning på begäran

—:—

ÖSTERREICHISCHE
SCHACHZEITUNG
Helår kr. 13:50
"Schach-Magazin" har upphört och i stället har från nytt förlag utgivits denna nya österrikiska schacktidskrift, som utkommer punktligt varje månad.

NYHETER:

Dr Euwe: Bedømmelse og Planlægning
Dansk. Pris kr. 7:50.

Reinfeld: Keres' bedste skakpartier 28 partier (1931—1937) med utförliga kommentarer. Pris kr. 2:—

Prenumeration mottages på
CHESS
Helår kr. 10:—

Schacklitteratur och schackmateriel erhålles alltid fördelaktigast från
TIDSKRIFT FÖR SCHACKS FÖRLAG.

En glad nyhet!

Förvisso en glad nyhet i dubbel bemärkelse att på svenska språket åter utgivits en schackbok av KURT RICHTER.
Denna nya bok — som kan förvärvas för ett i dessa tider anspråkslöst pris av kr. 4. 50 — bär titeln:

MIN FÖRSTA SCHACKBOK

Författaren säger i sitt förord bl. a.: "Avsikten med denna bok är att försöka ge en mångsidig belysning av schackspelets inneboende skönhetsvärden och på så sätt stimulera läsaren till att ännu mer fördjupa sig i detta ädla spel."
Egentligen är Richters nya bok tillägnad nybörjaren. Genom sitt säreget personliga och levande framställningssätt åstadkommer han likväl metamorfosen, att även herr Mästaren själv kommer att läsa boken med stor behållning och inte utan saknad skiljer sig ifrån den! Enstaka kapitel är värda hela slanten; där finns ett präktigt schacklexikon (A—Ö), en historisk återblick (från Philidor till Botvinnik), ordspråk, citat, anekdoter, grotesker och mycket annat.

TIDSKRIFT FÖR SCHACKS FÖRLAG

Tidskrift för Schack

Nr 6

Juni 1952 . Årg. 58

Inför SM i Jämtland

Över 200 deltagare har anmälts till årets svenska mästerskapsturneringar, som Jämtlands schackförbund arrangerar på Hedmans Hotell vid Hålland 27 juni—6 juli. I några grupper finns väl ännu enstaka vakantplatser; blir dessa belagda är antalet spelare uppe i 226. Alla som haft råd och lägenhet att få vara med däruppe får säkert givande och minnesvärda dagar. Den stärkande luften i fjäll- och skogsklimat har en fördelaktig inverkan på spelöppningsbehandlingen, badmöjligheterna i de många småsjöarna i närheten blir välgörande för mittspelet, och fjällvandringar ger kraft och uthållighet till slutspelen. Schackpartier av sällan skådad skönhet kommer att se dagens ljus (det är förresten ljust även på natten). TfS utdelar skönhetspris!

Och så en blick i deltagarlistan samt några tips. Landslagsklass i två 7-mannagrupper. I den första förutses en hård slutstrid mellan Sven Carlsson och Z. Nilsson. I den andra gruppen ämnar nog Backlund, Joffe och Sterner göra livet surt för titelförsvararen Stoltz.

Mästarklassen har två 10-mannagrupper. Stockholmaren Nyman får se upp med Göteborgsmästaren Laurine och kalmariten Hörberg eller omvänt. I grupp två kan det bli en lika intressant som oviss triangelkamp mellan Erik Arnlind, jämtlänningen, Bj. Häggqvist, stockholmaren, och Stenborg, Mälardalsmästaren, här nämnda i bokstavsordning; annan ordning tänkbar.

Första klass bjuder på fyra 12-mannagrupper. Vi nämner ett namn i varje grupp och varnar därmed alla övriga spelare i denna klass, vilket de bör vara tacksamma för. Alltså: 1) Tallberg, Sandviken, 2) Burehäll, Stockholm, 3) Carlberg, Örebro, 4) Körling, Stockholm.

Andra klass räknar tolv 12-mannagrupper. Vi avstår från tips — de som var nära att vinna förra gången får försöka att göra det nu i stället. Men försumma inte fjällvandring, ty slutspel är en svår sak.

Den aktuella situationen i fråga om de viktigaste spelöppningarna

För Tidskrift för Schack av dr Max Euwe.

KAPITEL VI.

Sicilianskt.

Såsom redan påpekats i inledningen till denna artikelserie intar sicilianskt en särskild plats i spelöppningskomplexet "1. e2—e4". Orsaken härtill söker man i det förhållandet, att svart med 1. —, c5 inte kämpar för att uppnå lika ställning utan snarare strävar efter att rycka till sig initiativet genom att utnyttja den halvöppna c-linjen för operationer på damflygeln. Om svartspelaren har för bråttom med dylika strävanden går det i regel illa — som exempelvis i Budapestförsvaret eller ännu tydligare i Albins motgambit — men i vårt aktuella fall är svartspelarens syften strategiskt rättfärdigade, eftersom han är numeriskt överlägsen i centrum. Detta strategiska fundament visade sig mycket värdefullt under de första åren av "den scilianska eran". Med det system som senare fick namnet Scheveningenvarianten (e6 och d6) vann svart på tjugutalet stora framgångar, och länge stod (t. o. m. de starkaste mästarna maktlösa inför denna svarts uppbyggnad. Man sökte nämligen oftast att storma den svarta ställningen med en omedelbar attack. Detta hade till följd, att svart fick fria händer på damflygeln. Så fortgick det tills Maróczy i sitt parti mot författaren av denna artikel (Scheveningen 1923) fann en metod att först fastlåsa svarts damflygel för att sedan utnyttja vits fördel i terräng till en aktion på kungsflygeln. Trots detta har man just under de senaste åren kunnat konstatera en renässans för Scheveningenvarianten, vilket har fört med sig att man utom Maróczymetoden tänkt ut ytterligare ett vederläggningsförsök, som mer direkt tar sikte på ett anfall på kungsflygeln.

Efter "Scheveningenperioden" kom det ut en blomstringstid för drakvarianten, varvid svart försökte förstärka sin aktion mot vits damflygel genom att utöva ett tryck med sin kungslöpare utmed diagonalen g7—b2. Länge utgjorde denna anfallsplan en veritabel "drake" för vit, men så småningom har det visat sig, att man gör klokt i att dra ut drakens gifttänder.

Och så har då det sicilianska försvaret för ögonblicket kommit in i sin tredje utvecklingsfas, kanske den märkligaste i hela dess historia. Ett försvarssystem som man hittills knappt tagit på allvar, ställer vit inför problem som är fullt ut lika svårlösta som några andra som han haft att ta ställning till under den "sicilianska epoken". Vi syfter här på Boleslavskys och Najdorfs metoder, som kännetecknas av den till synes anti-positionella framstöten e7—e5. Vi ska senare få se varför denna öppna variant är fullt acceptabel även i en av naturen mer eller mindre sluten spelöppning som sicilianskt. Här omnämner jag bara, att jag tänker sammanfatta Boleslavsky-Najdorf-metoden med beteckningen "det öppna försvaret i sicilianskt", en term som f. ö. inte alls är avsedd som något slags pendant till det s. k. slutna försvaret (1. e4, c5. 2. Sc3).

Så har vi alltså kommit fram till följande indelning av vårt material:

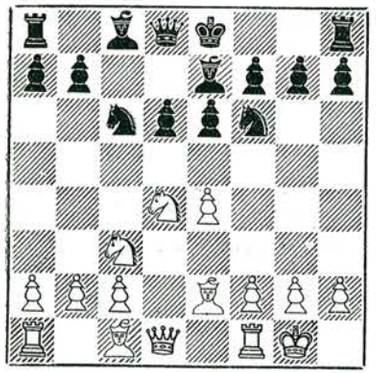
I) Scheveningenvarianten
II) Drakvarianten
III) Det öppna försvaret
IV) Det slutna försvaret.

Liksom i de föregående artiklarna skall vi även nu ställa oss följande fråga: hur skall vit kunna utnyttja sina chanser till spelöppningsfördel?

I. *Scheveningenvarianten.*

1. e2—e4, c7—c5. 2. Sg1—f3, Sb8—c6. 3. d2—d4, c5×d4. 4. Sf3×d4, Sg8—f6. 5. Sb1—c3, d7—d6. 6. Lf1—e2, e7—e6. 7. 0—0, Lf8—e7.

Diagram 1

Med denna ställning som utgångspunkt har vi att sysselsätta oss med två olika sätt att bekämpa den svarta uppställningen:

A) 8. Kg1—h1, Maróczymetoden.
B) 8. Lc1—e3, Rossolimometoden.

A) *Maróczymetoden.*

8. Kg1—h1, 0—0. 9. f2—f4, Dd8—c7. 10. Sd4—b3, a7—a6. 11. a2—a4.

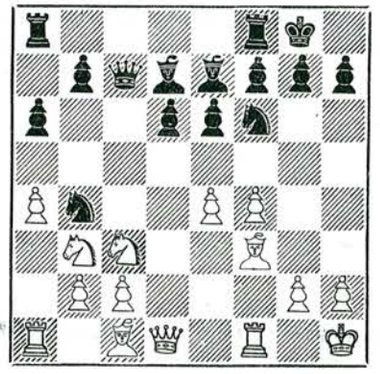
Härmed har vit i princip fullbordat sin utveckling efter Maróczys recept. Sedan vit först vederlagt den välkända manövern Sc6—a5—c4 genom att lämna sin damlöpare kvar på c1 och dirigera sin kungsspringare till b3, förhindrar han också den svarta b-bondens frammarsch. Sålunda har svarts anfallsförsök på damflygeln kvävts i sin linda och vit kan börja tänka på att omsätta sin större rörelsefrihet i en attack på kungsflygeln.

11. —, Lc8—d7.

Efter 11. —, b6(?). 12. Lf3, Lb7. 13. Le3, Sb4. 14. De2, d5. 15. e5! kan vit snart förverkliga sina syften (Maróczy—Euwe, Scheveningen 1923). Det är fördelaktigare att utveckla den svarta damlöparen till d7 än till b7, ty nu kan den vara till nytta vid avvärjandet av det kommande vita kungsanfallet, särskilt om vit tänker spela f4—f5.

12. Le2—f3, Sc6—b4.

Diagram 2

Denna Ståhlbergs fortsättning ställer vit inför något större problem än 12. —, Sa5. 13. S×a5, D×a5. 14. De1, Dc7. 15. Le3, Kh8. 16. Df2 varefter vit i varje fall står något bättre tack vare sin fördel i terräng.

Med detta springardrag förbereder svart inte bara d6—d5, utan också e6—e5 därför att fältet d5 nu är "övergarderat". I ett parti Euwe—Ståhlberg, Buenos Aires 1939, skedde det förhastade 13. e5?, Sfd5! 14. S×d5, S×d5 med positionell fördel för svart, då vit inte kan inlåta sig på bondevinsten 15. L×d5, e×d5. 16. D×d5, Lc6! 17. Dd4, d×e5. 18. D×e5, Ld6! osv.

Det rätta var 13. Le3 i syfte att besvara 13. —, e5 med 14. a5!, varpå visserligen vits fördel i terräng även här spelar en ganska blygsam roll.

B) *Rossolimometoden.*

8. Lc1—e3, a7—a6. 9. f2—f4, Dd8—c7. 10. Dd1—e1.

Den moderna angreppsmetod varmed framför allt Rossolimo under de sista åren vunnit stora framgångar. Även om teorin rörande denna moderniserade Scheveningenvariant inte fått någon definitiv utformning än, så kan man väl säga, att vit i varje fall har goda chanser.

10. —, 0—0.

Ofta underlåter man att rockera och spelar i stället 10. —, Ld7. Men textdraget är något starkare, eftersom svart inte i längden kan lämna sin kung kvar i centrum. Vidare

är det väl i detta ögonblick svårt att avgöra om löparen skall till d7 eller b7. Ett viktigt faktum är också, att 10. —, Sa5 i denna situation endast är ett slag i tomma luften på grund av 11. Td1, Sc4. 12. Lc1 och vit får en idealisk uppställning.

11. Ta1—d1(!)

En nödvändig förberedelse till manövern De1—g3, fastän man i praktiken så gott som uteslutande brukat spela direkt 11. Dg3. En märkvärdig företeelse, eftersom svart på förhand kan förhindra det vita anfallet med O'Kellys drag 11. —, d5! — något som tydligen inte är så allmänt bekant.

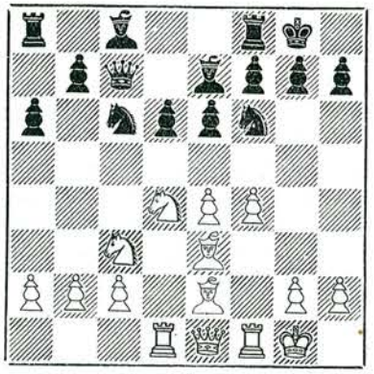
Om alltså 11. Dg3, så 11. —, d5! med följande fortsättningar:

1) 12. e5, S×d4! 13. L×d4, Lc5! 14. L×c5 (eller 14. De3, Sd7) 14. —, D×c5†. 15. Kh1, Se4. 16. S×e4, d×e4. 17. c3, Ld7 med tillfredsställande spel för svart, då dennes e-bonde snarast är stark i stället för svag.

2) 12. e×d5, e×d5 och vit har vid sin fortsatta utveckling att kämpa med en del svårigheter.

3) 12. S×c6, b×c6! (efter 12. —, D×c6. 13. Ld4! jämte eventuellt 14. f5! får vit vissa anfallschanser) 13. Ld4, Se8! och vits anfall har kommit till en död punkt. Exempelvis 14. Kh1, c5. 15. Le5(?), Db6! och nu hotar det 16. —, f6 med erövring av löparen på e5.

Diagram 3

Med textdraget förhindrar vit att svart befriar sin ställning med framstöten d6—d5 (en välkänd manöver som vitspelaren alltid måste vara beredd på), och sedan kan han fortsätta att bygga upp sin anfallsställning.

Här följer ett antal förebilder, som tjänar att ge läsaren en föreställning om vits möjligheter.

1) 11. —, Ld7. 12. Dg3, Kh8. 13. a3, Tac8. 14. Sf3, Se8. 15. e5!, f5 (på 15. —, d5 följer mycket starkt 16. f5!) 16. e×f6 e. p., S×f6. 17. Ld3 (Bronstein—Gligoric, Saltsjöbaden 1948) med utmärkta angreppschanser för vit.

2) 11. —, Ld7. 12. Dg3, S×d4. 13. L×d4, Lc6. 14. Ld3! (starkare än genast 14. e5) 14. —, e5?! 15. f×e5, Sh5. 16. De3, d×e5. 17. Lb6, Db8. 18. Sd5, L×d5. 19. e×d5, Sf6 (Fuderer—Rabar, jugoslaviska mästerskapet 1949), och nu kan vit uppnå klar fördel med 20. d6!, Ld8 (20. —, L×d6? 21. T×f6!) 20. Lc5.

3) 11. —, S×d4. 12. L×d4, Ld7. 13. Ld3, Lc6. 14. e5, d×e5. 15. f×e5, Sd7. 16. Se4 (Boleslavsky—Kotov, ryska mästerskapet 1949) med bra spel för vit.

4) 11. —, S×d4. 12. L×d4, b5 — enligt Kotov det bästa för svart — kan knappast sägas utgöra den slutgiltiga lösningen av problemet.

4a) 13. e5, d×e5. 14. L×e5 (eller 14. f×e5, Sd7). 14. —, Db6†. 15. Kh1, Lb7 osv.

4b) 13. Lf3, e5! osv. (14. f×e5, d×e5. 15. Le3, Lc5!) i båda fallen med tillfredsställande spel för svart.

4c) 13. Ld3(!) — analogt med partiet Boleslavsky—Kotov — ger också här chanser till initiativ för vit. På 13. —, b4 fortsätter vit då med 14. Se2 men även 14. Sa4 kommer i betraktande.

II. *Drakvarianten.*

Gentemot "draken" kan vit i princip reagera på två sätt. Antingen kan han som en sentida Siegfried ge sig in i en kamp öga mot öga med det fruktade odjuret, eller också kan han pröva ett slags avvaktande taktik och redan på förhand beröva draken hans skräckinjagande nimbus. Båda metoderna är utsiktsrika som framgår av följande varianter:

A) *Rouzer.*

1. e2—e4, c7—c5. 2. Sg1—f3, Sb8—c6. 3. d2—d4, c5×d4. 4. Sf3×d4, Sg8—f6. 5. Sb1—c3, d7—d6. 6. Lc1—g5.

B) *Löparattacken.*

1. e2—e4, c7—c5. 2. Sg1—f3, Sb8—c6. 3. d2—d4, c5×d4. 4. Sf3×d4, Sg8—f6. 5. Sb1—c3, d7—d6. 6. Lf1—c4.

C) *Halv-Maróczy.*

1. e2—e4, c7—c5. 2. Sg1—f3, d7—d6. 3. d2—d4, c5×d4. 4. Sf3×d4, Sg8—f6. 5. f2—f3.

D) *Äkta drakvarianten.*

1. e2—e4, c7—c5. 2. Sg1—f3, d7—d6. 3. d2—d4, c5×d4. 4. Sf3×d4, Sg8—f6. 5. Sb1—c3, g7—g6. 6. Lf1—e2, Lf8—g7.

Vad drakvarianten beträffar, skall vi inskränka oss till att behandla den för tillfället så uppmärksammade anfallsmetod, som har den tyske mästaren K. Richter till upphovsman:

7. Lc1—e3, Sb8—c6. 8. 0—0, 0—0. 9. Dd1—d2.

A) *Rouzer.*

1. e2—e4, c7—c5. 2. Sg1—f3, Sb8—c6. 3. d2—d4, c5×d4. 4. Sf3×d4, Sg8—f6. 5. Sb1—c3, d7—d6. 6. Lc1—g5.

Förhindrar 6. —, g6? på grund av 7. L×f6 med försvagning av bonden d6 och fältet d5.

6. —, e7—e6. 7. Dd1—d2, Lf8—e7.

Två andra möjligheter utgör 7. —, a6. 8. 0—0—0, h6 eller 7. —, a6. 8. 0—0—0, Ld7, men textdraget ställer vit inför svårare uppgifter.

8. 0—0—0.

Om vit ger sig in på bonderovet 8. L×f6, L×f6. 9. Sdb5, 0—0. 10. S×d6 (10. D×d6 besvaras med 10. —, a6 eller 10. Da5) 10. —, Da5. 11. Dc4, Dc5 (Fuderer—Gligoric, jugoslaviska mästerskapet 1950), så kan han knappast uppnå mer än remi genom dragupprepning: 12. Dd6, Dg5. 13. Dg3, Dc5. 14. Dd6, Dg5 osv.

8. —, 0—0. 9. Sd4—b3.

Den av ryska mästare rekommenderade fortsättningen 9. f4, S×d4. 10. D×d4, Da5. 11. Kh1(!) (annars följer starkt 11. —, h6 jämte 12. —, e5) tycks inte vara så effektiv som man först trodde. Enligt H. Müller kan svart få lika spel genom 11. —, h6. 12. L×f6, L×f6. 13. Dd2, L×c3. 14. D×c3, D×c3. 15. b×c3 och nu blir den vita merbonden så gott som värdelös efter 15. —, Ld7! 16. T×d6, Lc6. Med textdraget förstärker vit i första hand trycket mot bonden på d6.

9. —, Dd8—b6.

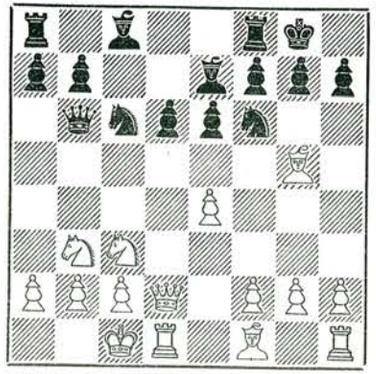
Ett förslag av den ryske mästaren Tajmanov. Efter andra drag får vit i samtliga fall klar öppningsfördel:

1) 9. —, Sa5. 10. Kb1, S×b3. 11. a×b3, Se8 (11. —, Da5 strandar nu på 12. Sd5). 12. L×e7, D×e7. 13. Sb5, Ld7. 14. S×d6, S×d6. 15. D×d6, D×d6. 16. T×d6 och vit har en värdefull merbonde.

2) 9. —, a6. 10. L×f6!, L×f6. 11. D×d6, Db6. 12. f4! och svart har inte full kompensation för bonden. Återerövringsförsöket 12. —, L×c3. 13. b×c3, De3†. 14. Kb2, D×e4 strandar på 15. Ld3 jämte 16. L×h7†.

3) 9. —, a5. 10. a4! (fältet b5 blir svagare än fältet b4). 10. —, Db6. 11. De3!, Db4. 12. f3, h6. 13. h4! (Alexander—Gligoric, Centenary Tournament 1951) med svårbedömda men för vit ingalunda ofördelaktiga förvecklingar.

Diagram 4

Vits uppgift är i själva verket inte så lätt i denna ställning, men det finns ändå något att börja med.

1) 10. L×f6, L×f6. 11. Sa4 (på 11. D×d6 följer helt enkelt 11. —, D×f2). 11.

—, Dc7. 12. f4 (12. D×d6? strandar på 12. —, Lg5†! 13. Kb1, Td8 osv.). 12. —, Td8 (Sjuetin—Tajmanov, Moskva 1951) och vit har ingenting uppnått.

2) 10. f3! med åtminstone någon övervikt i terräng för vit. Ett exempel: 10. —, Td8. 11. Le3, Dc7. 12. Sb5, Db8. 13. c4(!), a6. 14. Sc3 osv.

B) *Löparattacken.*

1. e2—e4, c7—c5. 2. Sg1—f3, Sb8—c6. 3. d2—d4, c5×d4. 4. Sf3×d4, Sg8—f6. 5. Sb1—c3, d7—d6. 6. Lf1—c4.

Poängen i denna manöver är denna: 6. —, g6(?) 7. S×c6, b×c6. 8. e5 och nu:

1) 8. —, d×e5? 9. L×f7† med damvinst.

2) 8. —, Sd7. 9. e×d6 jämte 10. 0—0 med fördel för vit.

3) 8. —, Sg4. 9. Lf4! (Starkare än 9. e6, f5!) med bra spel för vit.

6. —, Lc8—d7.

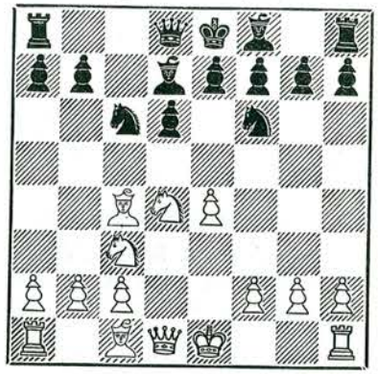
Förr ansågs 6. —, e6 — Scheveningenvarianten — vara det bästa motgiftet mot 6. Lc4, eftersom diagonalen b3—f7 blir avspärrad. Men som ett antal ryska partier från sista tiden lär oss, så får vit i alla fall angreppschanser. Vi spelar alltså 6. —, e6. 7. 0—0, Le7. 8. Le3, 0—0. 9. Lb3 och ger ett par exempel på hur fortsättningen kan gestalta sig:

1) 9. —, a6. 10. f4, Sa5. 11. Df3, Dc7 (bättre genast 11. —, b5). 12. g4, b5. 13. g5, Sd7? (nödvändigt var 13. —, Se8, varpå vit fortsätter anfallet med 14. f5). 14. S×e6!, f×e6. 15. L×e6†, Kh8. 16. Sd5, Dd8. 17. Dh3 (Boleslavsky—Aronin, ryska mästerskapet 1949) med vinnande angrepp för vit.

2) 9. —, Sa5. 10. f4, d5. 11. e5, Sd7. 12. Dh5, g6. 13. Dh6, Te8. 14. Tad1, Lf8. 15. Dh3, a6. 16. g4, Dc7. 17. Tf3 (Ragosin—Heller, ryska mästerskapet 1950) med stark angreppsställning för vit.

Diagram 5

Ställning efter 6. —, Lc8—d7.

En från Boleslavsky härrörande fortsättning (fastän fullt erkänd redan för femtio år sedan). Svart garderar springaren på c6 med sin damlöpare och förbereder på så sätt en övergång till drakvarianten: 7. f4, g6(!) 8. S×c6, L×c6. 9. e5, d×e5. 10. D×d8†, T×d8. 11. f×e5, Sg4. 12. e6, f5 och svart står bra.

Fastän vi i modern tid inte har så stor praktisk erfarenhet av fortsättningen 6. —, Ld7, är det inte uteslutet, att vit även här behåller angreppsmöjligheter. Ett enstaka färskt exempel: 7. 0—0, g6. 8. h3, Lg7. 9. Le3, 0—0. 10. Lb3, a6. 11. f4, b5. 12. a3, Tc8. 13. Df3, Sa5. 14. Tad1, S×b3. 15. c×b3!, Dc7. 16. g4, Db7? (nödvändigt var 16. —, Lc6). 17. e5!, D×f3. 18. S×f3, Se8. 19. Sd5 (Sjistakov—Tajmanov, Moskva 1951) med bondevinst för vit.

C) *Halv-Maróczy.*

1. e2—e4, c7—c5. 2. Sg1—f3, d7—d6. 3. d2—d4, c5×d4. 4. Sf3×d4, Sg8—f6. 5. f2—f3.

Genom att vänta med springardraget till c6 och genast spela 2. —, d6 har svart eliminerat de båda föregående systemen — Rouzer och löparattacken. Men i gengäld har vit nu andra pilar i sitt koger, som t. ex. följande behandlingssätt.

5. —, e7—e5.

Annars kan vit med 6. c4 välja Maróczys uppställning ("Hel-Maróczy"), som ger honom en avgjord övervikt i terräng.

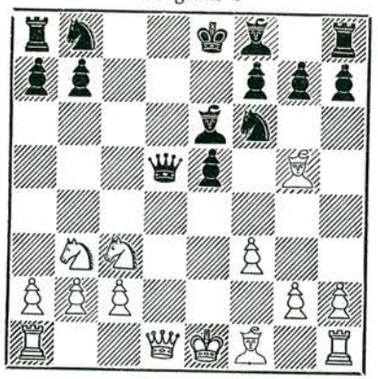
6. Sd4—b3.

Denna fortsättning som särskilt holländaren Prins brukat använda, är något starkare än 6. Sb5 eller 6. Lb5†.

6. —, d6—d5. 7. Lc1—g5, Lc8—e6. 8. e4×d5, Dd8×d5. 9. Sb1—c3.

Ställning efter 9. Sb1—c3.

Diagram 6

Vit har goda chanser till spelöppningsfördel, även om detta inte är alldeles klart. Några möjligheter anföras här:

1) 9. —, Lb4. 10. Ld2.

1a) 10. —, L×c3. 11. L×c3, Sc6. 12. Ld3, e4(?) 13. f×e4, S×e4. 14. L×g7, Tg8. 15. Df3! (Prins—Pirc, Bad Pyrmont 1951) med klar fördel för vit.

1b) 10. —, Dd8. 11. Lb5†, Sc6. 12. De2, 0—0. 13. L×c6, b×c6. 14. 0—0—0, Dc7. 15. Se4, a5(?) 16. S×f6†, g×f6. 17. Df2 (konsultationsparti Evans och Prins—Reshevsky och Horowitz, New York 1951) med bra spel för vit.

2) 9. —, D×d1†. 10. T×d1, Lb4 och svarts fördel är inskränkt till ett minimum. Ett exempel: 11. Ld2, a6. 12. Sa4, L×d2†. 13. T×d2, Sbd7. 14. Sbc5, S×c5. 15. S×c5, Ke7 (Prins—Kottnauer, Venedig 1949).

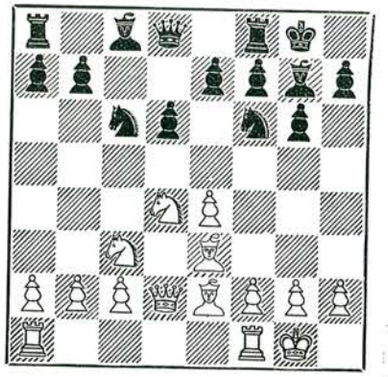
D) *"Äkta" drakvarianten.*

1. e2—e4, c7—c5. 2. Sg1—f3, d7—d6. 3. d2—d4, c5×d4. 4. Sf3×d4, Sg8—f6. 5. Sb1—c3, g7—g6. 6. Lf1—e2, Lf8—g7. 7. Lc1—e3, Sb8—c6. 8. 0—0, 0—0. 9. Dd1—d2.

Man har ofta föredragit denna fortsättning framför huvudvarianten 9. Sb3, Le6. 10. f4, då det är svårt att uträtta något mot den s. k. Tartakovervarianten (10. —, Dc8 jämte antingen 11. —, Td8 eller 11. —, a5).

Ställning efter 9. Dd1—d2.

Diagram 7

Inledningen till en skarp anfallsaktion, som redan för ett tiotal år sedan med framgång användes av Kurt Richter och som för närvarande tilldrar sig stor uppmärksamhet. Vit avstår från löparparet men får i stället möjlighet att bygga upp en angreppsställning.

9. —, Sf6—g4.

Det effektiva befrielsedraget 9. —, d5, som förekommer i så många varianter i sicilianskt, medför här vissa olägenheter:

1) 10. S×c6!, b×c6. 11. e5 med fördel för vit såsom framgår av följande:

1a) 11. —, Sg4. 12. L×g4, L×g4. 13. f4, f6. 14. Ld4, Dc7. 15. De3 osv.

1b) 11. —, Sd7. 2. f4, e6. 13. Sa4, f6. 14. Dc3 osv.

1c) 11. —, Se4. 12. S×e4, d×e4. 13. Dc3, Dc7. 14. Ld4 med någon fördel för vit.

2) 10. e×d5(!) kommer också i betraktande, t. ex. 10. —, S×d5. 11. S×c6, b×c6. 12. Tad1, Lf5. 13. S×d5, D×d5. 14. c4! (Smyslov—Denker, Groningen 1946) med en liten men i alla fall klar positionell övervikt för vit.

Svart kan inte i lugn och ro fullborda sin utveckling, eftersom vit i detta fall hinner bygga upp en stark angreppsställning. Som exempel: 9. —, Ld7. 10. f4, Tc8 med följande fortsättningar.

1) 11. h3, S×d4. 12. L×d4, Lc6. 13. De3, Sd7. 14. e5 (Horowitz—Reshevsky, New York 1951) med en liten övervikt för vit.

2) 11. Lf3(!) varvid vit sparar ett tempo och får utmärkt spel (11. —, Sa5 besvaras med 12. b3).

10. Le2×g4, Lc8×g4. 11. f2—f4.

Den karakteristiska framstöten för denna variant. Det hotar 12. f5 med instängning av den svarta damlöparen.

11. —, Lg4—d7.

Det bästa fältet för reträtten, då 11. —, Le6 med hänsyn till ett eventuellt f4—f5 snart skulle kosta ett tempo. Ett par exempel härpå:

1) 11. —, Le6. 12. b3, Tc8. 13. f5, Ld7. 14. Sd5, S×d4. 15. L×d4, T×c2! 16. De3, Te2! 17. Dc3, Tc2! (O'Kelly—Horowitz, New York 1951) och svart får nätt och jämnt remi.

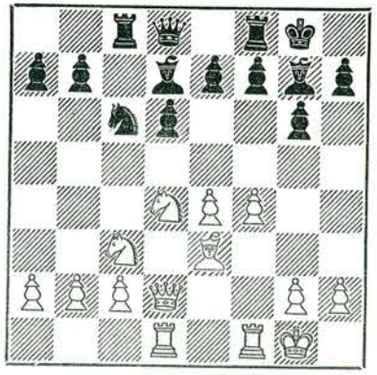
2) 11. —, Le6. 12. f5(!), Lc4. 13. Tf2, Tc8. 14. b3 med gott spel för vit.

12. Ta1—d1, Ta8—c8.

På 12. —, Sa5 följer helt enkelt 13. b3 jämte 14. f5, medan 12. —, S×d4. 13. L×d4, L×d4. 14. D×d4, Lc6 (14. —, Db6. 15. D×b6, a×b6 leder till en allvarlig försvagning av svarts bondeställning). 15. b4, Db6. 16. b5! (Richter—Rellstab, Berlin 1938) förskaffar vit en avgörande positionell övervikt.

Ställning efter 12. —, Ta8—c8.

Diagram 8

Svart har valt den för ögonblicket fördelaktigaste uppställningen mot det hotande vita anfallet, men vit förfogar dock över allehanda möjligheter.

1) 13. Sd5, S×d4. 14. L×d4, L×d4†. 15. D×d4, T×c2. 16. f5, Lc6 och svart kan nätt och jämnt hålla ställningen (Richter—Petrov, Hamburg 1938). Det följde: 17. Se3, Te2! 18. Sg4, h5. 19. Sh6†, Kh7. 20. S×f7!, Db6! osv.

2) 13. Tf2(!) med gardering av bonden på c2 utgör vits mest konsekventa fortsättning.

III. *Det öppna försvaret.*

Fastän detta försvar bara är ett par år gammalt, har man redan kunnat dra upp de teoretiska riktlinjerna för det. Ett banbrytande arbete härvidlag har framför allt uträttats av den ryske mästaren E. Kusmenich, vars sammanfattande artikel i Schachmaty, nr 7, 1950, vi tacksamt använt oss av.

Vi uppdela det öppna försvaret i följande två varianter:

A) Boleslavskysystemet:

1. e2—e4, c7—c5. 2. Sg1—f3, Sb8—c6. 3. d2—d4, c5×d4. 4. Sf3×d4, Sg8—f6. 5. Sb1—c3, d7—d6. 6. Lf1—e2, e7—e5.

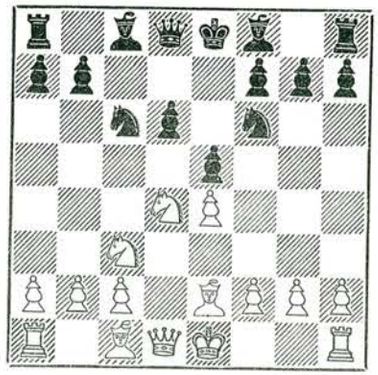
B) Najdorfsystemet:

1. e2—e4, c7—c5. 2. Sg1—f3, d7—d6. 3. d2—d4, c5×d4. 4. Sf3×d4, Sg8—f6. 5. Sb1—c3, a7—a6. 6. Lf1—e2, e7—e5.

A) *Boleslavskysystemet.*

Ställning efter 6. —, e7—e5.

Diagram 9

Om detta drag, som i analog ställning förekom i nionde matchpartiet Schlechter—Lasker 1910 (1. e4, c5. 2. Sf3, Sc6. 3. d4, c×d4. 4. S×d4, Sf6. 5. Sc3, e5) skrev dr Tarrasch vid tillfället: "Ett föråldrat drag med iögonenfallande brister. Den svarta d-bonden kommer på efterkälken, och fälten d6 och d5 försvagas." Så här bedömer Botvinnik samma drag i dag: "Boleslavskys metod garanterar svart en snabb utveckling och lika spel, varvid svagheten på d5 är av underordnad betydelse." Tiderna har sannerligen förändrats! En anti-positionell framstöt som ger svart lika spel? Ja, utan tvekan, ty draget e7—e5 är fullt tillförlitligt och strategiskt berättigat. Botvinnik slår huvudet på spiken när han pekar på svarts bekväma mobilisering av sina pjäser. Genom att framstöten e7—e5 kombineras med angrepp på springaren på d4 vinner svart ett tempo, och denna tempovinst rättfärdigar fullkomligt svarts metod att öppna ställningen. Vit skulle endast kunna utnyttja de svaga punkterna i svarts ställning (svagheter som Tarrasch gjorde för mycket väsen av) om han hade ett försprång i utveckling. Men det är just det som han inte har. Det är inte vit utan svart som får ett aktivt spel och på så sätt kompensation för svagheten i centrum. De svarta pjäsernas aktivitet är t. o. m. av sådant slag, att vit får det mycket svårt att uppnå någon spelöppningsfördel. Hans strävan att realisera sina planer i denna riktning uppdelar vi på följande sätt (med utgångspunkt i diagramställningen):

Aa) 7. Sd4—b3 i förening med framstöten f2—f4.

Ab) 7. Sd4—f3 med syftet att utöva tryck på svarts centrum, särskilt på fältet d5.

Ac) 7. Sd4×c6 för att så fort som möjligt mobilisera alla pjäser och eventuellt underminera svarts centrum.

Aa) 7. *Sd4—b3.*

Trots att detta drag är ganska populärt, ger det inte vit några utsikter till spelöppningsfördel. Vi skall ändå behandla det i korthet, därför att vi på så sätt kan belysa de två andra metoderna så mycket tydligare.

7. —, Lf8—e7.

Svart behöver inte frukta 8. Lg5, därför att han har vändningen 8. —, S×e4! till hands. Exempel: 9. L×e7, S×c3. 10. L×d8, S×d1. 11. T×d1, K×d8. 12. T×d6†, Ke7 (Böök—Bronstein, Saltsjöbaden 1948) med lika spel.

8. 0—0, 0—0. 9. f2—f4, a7—a5.

Efter 9. —, e×f4. 10. L×f4, Le6. 11. Ld3, Se5. 12. Kh1, Db6. 13. De2 fick vit i ett parti mellan Botvinnik och Boleslavsky, Sverdlovsk 1943, utmärkt spel.

Textdraget utgör emellertid en viktig förstärkning. Svart utnyttjar springarens mindre förmånliga placering på b3.

10. a2—a4, Sc6—b4.

Med sina två sista drag — som f. ö. representerar ett välkänt tema i sicilianskt överhuvud taget — har svart byggt upp en fullkomligt tillfredsställande position. Ett enda exempel: 11. Lf3, Le6. 12. Kh1 (12. f5, Lc4. 13. Te1?, S×c2! kostar en bonde). 12. —, Tc8. 13. f5, Lc4. 14. Te1, Sd7. 15. Sd2, La6. 16. Sf1, L×f1. 17. T×f1, Sb6. 18. De2, Lg5 (Guldin—Boleslavsky, Sovjetunionen 1949) och svart utövar ett starkt tryck på den vita damflygeln, medan vit inte har någon verklig kompensation härför i form av angreppschanser på kungsflygeln.

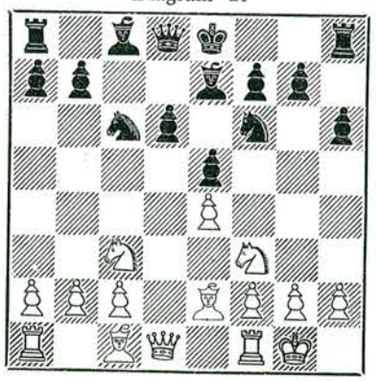
Ab) 7. *Sd4—f3,* h7—h6.

Nu när vits löpare på g5 står garderad, kan svart inte tillåta 8. Lg5. Vad en sådan fängsling kan betyda, visar t. ex. partiet Steiner—Pirc (Saltsjöbaden 1948), där man fortsatte med 7. —, Le7. 8. Lg5, 0—0. 9. Dd2, Le6. 10. Td1, Da5. 11. 0—0. Svart borde nu i stället för 11. —, a6 (som kostade en bonde efter 12. L×f6, L×f6. 13. Sd5) ha spelat 11. —, Tfd8, men efter 12. L×f6, L×f6. 13. Sd5 står vit i alla fall klart bättre.

Man bör observera, att den vita springaren på f3 i hög grad begränsar rörelsefriheten hos den svarta löparen på f6. Raka motsatsen alltså till det nyss citerade partiet Guldin—Boleslavsky, där svarts kungslöpare kom så bra till sin rätt på grund av den vita springarens mindre förmånliga placering på b3.

8. 0—0, Lf8—e7.

Ställning efter 8. —, Lf8—e7.
Diagram 10

I enlighet med den plan som ligger bakom draget 7. Sd4—f3 gäller det i denna ställning att hålla den svarta centrumformationen sammanpressad och samtidigt utöva ett tryck längs d-linjen.

9. Tf1—e1.

Härmed vill vit förverkliga sina planer på indirekt väg: genom att rikta sin eld mot bonden på e5, förhindrar han befrielsen medelst d6—d5. Däremot verkar det som om den mer passiva, "statiska" metoden 9. Le3, 0—0. 10. Dd2, Le6. 11. Tad1 när allt kommer omkring inte är riktigt så effektiv. Man kan exempelvis studera följande varianter:

1) 11. —, Sa5. 12. Sd5! (Bronstein—Boleslavsky, ryska mästerskapet 1947) med fördel för vit.

2) 11. —, a6 (på 11. —, Sg4 följer starkt 12. Sd5!) 12. h3! (som förberedelse till manövern Sf3—h2—g4) 12. —, b5. 13. a3, Db8. 14. Sh2, Db7. 15. Sg4 (Unzicker—Bogoljubov, klubbmatch München—Baden 1951) med positionell fördel för vit, då i varje fall en av de pjäser som bestryker d5 (Sf6 eller Le6 blir oskadliggjord.

3) 11. —, Dd7(!) 12. h3, Tfd8 och då svart står redo att genomföra den befriande framstöten d6—d5, blir manövern Sf3—h2—g4 utan verkan.

9. —, Lc8—e6. 10. Le2—f1.

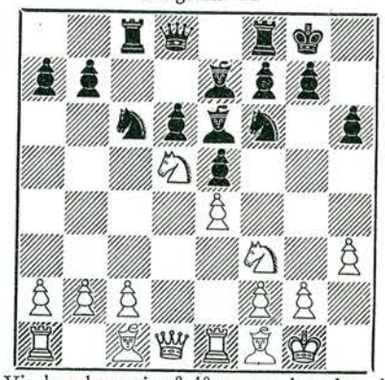
Poängen med vits föregående drag.

10. —, 0—0. 11. h2—h3.

Nödvändigt, eftersom svart annars med utsikter till framgång kan spela Lg4.

11. —, Ta8—c8. 12. Sc3—d5.

Ställning efter 12. Sc3—d5.
Diagram 11

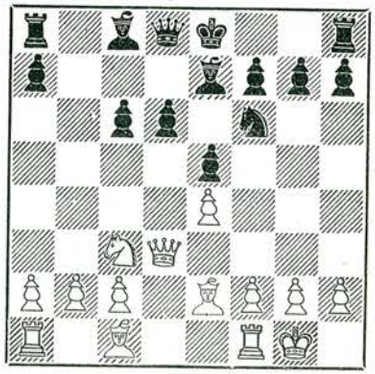
Vit har kommit så långt att han kan besätta det kritiska fältet d5, en aktion som är en logisk följd av tornets position på e1. Vit riktar indirekt eld mot bonden på e5 för att på så sätt gardera fältet e4. De omständigheter varunder ockupationen av d5 sker, är relativt gynnsamma, därför att vit inte behöver frukta avbyte på d5 (12. —, L×d5. 13. e×d5, Sb4. 14. c4). Vit har sålunda för tillfället tillskansat sig en liten positionsfördel.

Ac) *7. Sd4×c6.*

Med detta avbyte slår vit in på en helt annan bog. Han avstår från att retirera med sin springare, men upphäver å andra sidan frivilligt svarts svaghet på d5. Praktiken lär oss, att vit inte kan hoppas på någon öppningsfördel, om svart väljer det rätta motspelet.

7. —, b7×c6. 8. 0—0, Lf8—e7. 9. Dd1—d3.

Ställning efter 9. Dd1—d3.
Diagram 12

Utgångspunkten för ifrågavarande metod. Vit åsyftar en snabb motbilisering av pjäserna och räknar särskilt med att kunna underminera svarts centrum medelst framstöten f2—f4. Det är dock en plan som bara kan realiseras om svart underlåtar att i rättan tid vidta nödiga försvarsåtgärder.

1) 9. —, 0—0. 10. f4.

1a) 10. —, e×f4. 11. L×f4 och nu strandar 11. —, Db6†. 12. Kh1, D×b2? på 13. Tab1, Da3. 14. Sd5! osv.

1b) 10. —, Sd7. 11. f5! med hotet 12. Dg3 och lovande angrepp för vit.

2) 9. —, Sd7!

2a) 10. Dg3, 0—0.

2a1) 11. Lh6, Lf6. 12. Tad1, Sc5. 13. Lc4, Se6 (Bogoljubov—Gligoric, Centenary Tornament 1951) med bra spel för svart.

2a2) 11. f4, e×f4. 12. L×f4, Lh4(!) 13. De3, Se5. 14. Tab1, Dc7 och vit har ingenting fått ut av det hela. En variant som på samma gång illustrerar skuggsidorna av avbytet på c6. Den svarta c-bonden fyller en viktig funktion vid kontrollen av fältet d5.

2b) 10. f4, e×f4. 11. L×f4.

2b1) 11. —, Db6†(?) 12. Kh1, D×b2? 13. Dc4! med utmärkta ångreppschanser för vit (13. —, Sc5? 14. L×d6!, L×d6. 15. D×f7†, Kd8. 16. Tad1 och vinner).

2b2) 11. —, Se5(!) 12. Dg3, Sg6 och svart står tillfredsställande.

3) 10. Le3 (riktat mot Sd7—c5 och antagligen vits bästa möjlighet). 10. —, 0—0. 11. Tad1, a5. 12. Dc4, Lb7 med ungefär lika chanser.

B) *Najdorfsystemet.*

1. e2—e4, c7—c5. 2. Sg1—f3, d7—d6. 3. d2—d4, c5×d4. 4. Sf3×d4, Sg8—f6. 5. Sb1—c3, a7—a6.

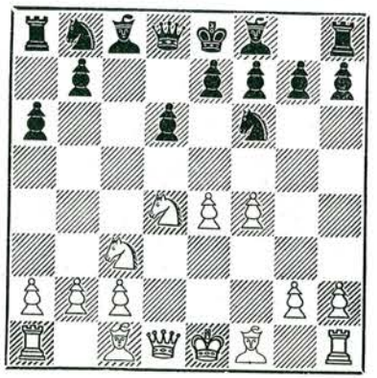
Med detta mer eller mindre avvaktande drag hoppas svart kunna förstärka Boleslavskyvarianten. Svarts avsikt är fortfarande att spela e7—e5 och senare utveckla damspringaren via d7 till b6 eller c5 för att till slut genomdriva framstöten d6—d5.

Men det finns en hake i denna tankegång:

6. f2—f4!

Ställning efter 6. f2—f4.

Diagram 13

Den vita springaren på d4 har ännu inte utsatts för angrepp, och vit utnyttjar detta tempo genom att spela f2—f4. På så vis uppnår han, att hans springare efter e7—e5 kan gå tillbaka till f3 utan att hindra f-bonden att avancera. En given fördel om man jämför med de svårigheter som vits kungsspringare har att brottas med i Boleslavskysystemet! Vit har goda utsikter till spelöppningsfördel, vilket närmare belyses med nedanstående exempel. Man bör observera, att de flesta svartspelare i denna variant avstår från e7—e5, ett tydligt bevis för styrkan av 6. f4. (Jfr dock partiet Johansson—Lundin, matchen Wasa-Dalarna, Stockholm 1952, där svart visade, att 6. —, e5 visst är spelbart, även om han i sin övermodiga optimism till slut förlorade partiet. Övers. anm.)

1) 6. —, b5? 7. e5!, d×e5. 8. f×e5, Sd5(?) 9. Sd×b5! med bondevinst.

2) 6. —, e5. 7. Sf3, Dc7. 8. Ld3, Le6. 9. 0—0, Sbd7. 10. De2, Tc8. 11. Kh1, Le7. 12. f×e5, d×e5. 13. Sh4! (Kottnauer—Szabados, Amsterdam 1950) med gynnsamt spel för vit.

3) 6. —, Dc7. 7. Ld3.

3a) 7. —, Lg4. 8. Sf3, Sc6. 9. h3, L×f3. 10. D×f3, e6. 11. 0—0, Le7. 12. Le3, 0—0. 13. Se2, Sd7. 14. c3, Tad8. 15. Tad1 (Gligoric—Pirc, Bad Pyrmont 1951)

med chansrikt spel för vit. Svart borde ha neutraliserat vits löparpar medelst 13. —, Sb4, men även i detta fall kommer vits fördel i terräng att spela en viktig roll.

3b) 7. —, e6. 8. 0—0, Ld7. 9. Le3, Le7. 10. g4, Sc6. 11. g5, Sg8. 12. S×c6, L×c6. 13. f5 (Paoli—de Moura, Bad Pyrmont 1951) med avgörande fördel för vit.

4) 6. —, e6. 7. Ld3, Sbd7. 8. Df3, Sc5. 9. 0—0, S×d3. 10. c×d3, Le7 (mycket riskabelt är 10. —, Db6. 11. Le3, D×b2. 12. Tac1). 11. Le3, 0—0 (Gligoric—Ståhlberg, Bad Pyrmont 1951) och nu utgjorde vits starkaste fortsättning 12. g4 med goda angreppschanser.

5) 6. —, g6. 7. Le2, Lg7. 8. Lf3, 0—0. 9. Sb3, Dc7. 10. Le3, Sc6. 12. 0—0, b5 (Kramer—Paoli, Bad Pyrmont, 1951) och nu kan vit klarast fasthålla sin fördel genom 12. Sd5!

6) 6. —, Sc6. 7. Le2(!) (att byta på c6 ger ingenting, vilket framgår bl. a. av partiet Foltys—Reshevsky, Amsterdam 1950).

6a) 7. —, Db6. 8. Sb3, e6. (8. —, g6 besvaras på motsvarande sätt) 9. Lf3, Le7. 10. De2, 0—0. 11. Le3 och vit kommer in i Scheveningenvarianten med ett tempo extra.

6b) 7. —, g6. 8. Le3, Lg7. (8. —, Db6. 9. Db2, D×b2? strandar på 10. Tb1, Da3. 11. S×c6, b×c6. 12. Tb3, Da5. 13. Lb6 med damfångst) 9. 0—0, 0—0 (9. —, Db6? duger ej för 10. Sf5) 10. Dd2 och så har vit uppnått Richters fortsättning i drakvarianten men här i förstärkt form, då draget a7—a6 här är så gott som betydelselöst.

IV. *Den slutna varianten i sicilianskt.*

Det typiska för denna metod att bekämpa det sicilianska försvaret består i att vit väntar med framstöten d2—d4 och först och främst strävar efter en solid och lugn utveckling. Medan en lugn öppningsstrategi i allmänhet är föga skickad att befästa vits öppningsfördel, så gäller detta förbehåll inte helt i denna situation, eftersom den vita uppställningen — tack vare en känd förstärkning av Smyslov — är långt ifrån uddlös. Svart måste följaktligen hela tiden räkna med att uppträda aktivt i centrum, men de problem som uppstår i samband härmed är visst inte olösliga. Allt som allt ger den slutna behandlingen av sicilianskt mindre — om ens någon — öppningsfördel än de övriga varianterna.

1. e2—e4, c7—c5. 2. Sb1—c3, Sb8—c6. 3. g2—g3, g7—g6. 4. Lf1—g2, Lf8—g7. 5. d2—d3, e7—e6. 6. Lc1—e3.

Vit håller inne sin kungsspringare i avsikt att besvara 6. —, Sd4 med 7. Sce2! (Smyslov). Poängen är denna: 7. —, S×e2. 8. S×e2, L×b2? 9. Tb1, Da5†? 10. Ld2, D×a2. 11. T×b2, D×b2. 12. Lc3 och vit vinner.

6. —, d7—d6.

På 6. —, Da5. 7. Sge2, Sd4. 8. 0—0, Se7. 9. Kh1, 0—0 kan vit med 10. a3!, Sec6. 11. Tb1, d6. 12. b4! öppna vägen för ett chansrikt angrepp. Här ett exempel: 12. —, Dd8. 13. Dd2, Tab8. 14. Lg5, De8. 15. Sg1!, b5. 16. Sd1!, c4! 17. c3, Sb3. 18. De2, Se5 (Smyslov—Boleslavsky, Moskva 1945) och nu kan vit fasthålla sin fördel med 19. d×c4! jämte 20. f4.

Vi har här ett karakteristiskt förlopp i denna variant. Vit drar tillbaka sina pjäser (15. Sg1 och 16. Sd1) för att driva bort fiendens och sedan sätta hela fronten i rörelse.

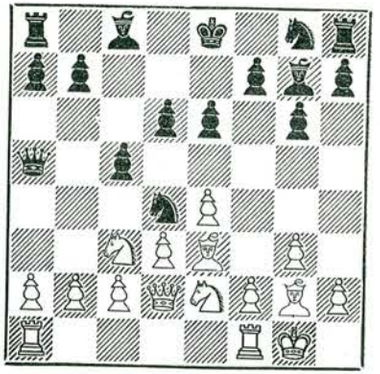
7. Sg1—e2, Sc6—d4. 8. Dd1—d2, Dd8—a5(!)

I rätta ögonblicket. Om vit vill spela Sc3—d5 jämte c2—c3, måste han tillåta dambyte, och sen är det väl inte så mycket att uträtta i ställningen längre.

9. 0—0(!)

Ställning efter 9. 0—0(!)

Diagram 14

Efter det alltför lugna och tama 9. Sc1, Se7. 10. 0—0, 0—0. 11. Sb3, Db4. 12. f4, a5! är det snarare svart som har den bättre ställningen. Med textdraget, som likaledes härstammar från Smyslov, har vit fortfarande utsikter till bättre spel, fastän man inte får underskatta svarts motchanser.

1) 9. —, S×e2†. 10. D×e2!, L×c3. 11. b×c3, D×c3. 12. f4, Se7. 13. Df2 och vit har — särskilt med tanke på löparparet — fullgod ersättning för den offrade bonden.

2) 9. —, Se7. 10. Kh1, Ld7. 11. f4, Tb8. 12. g4, h5. 13. f5, Le5. 14. f×g6, S×g6. 15. g5, S×e2. 16. D×e2, L×c3. 17. b×c3, D×c3. 18. Df2, Dg7. 19. d4 (Smyslov—Kottnauer, Moskva 1946) med svårbedömd ställning.

INGE JOHANSSON SEGRADE I MALMÖ

Inge Johansson, Malmö, hemförde segern i den internationella turnering, som Malmö allm. schackklubb anordnat för att fira sin trettioåriga tillvaro. Det är särskilt glädjande att Inge Johansson, som kommer att återfinnas i svenska landslaget i Helsingfors, med denna seger åter visar pålitlighet i sitt spel. Slutresultatet i elitklassen blev:

Inge Johansson 5½; Tornerup, Danmark, 5; Sahlman, Tyskland 4; G. Krenzisky, Titjen, Hamburg, och O. Karlin vardera 3½; J. Nilsson 2; och S. Krenzisky 1 poäng.

I första klass segrade Jan Roth och Karl Håkansson med verdare 5 poäng; andra klass vann Guy Ringström och tredje Sture Magnusson.

D.M. FÖR GÄSTRIKLAND

hölls i år i Sandviken. Mästarklassen räknade 11 deltagare. Arne Tallberg, Helge Gustafsson och Ingvar Ågren från Sandviken belade de tre främsta platserna med vardera 6 poäng. Vid särspelet lyckades Tallberg vinna bägeg partierna och därmed årets DM-titel, med Helge Gustafsson på andra plats. Klass I vanns av Erik Wiberg, Åshammar, som därmed uppflyttas till mästarklassen.

OSLO SLOG WASA SCHACKKLUBB

Wasa schackklubb gästade under pingsten Oslo Sjakkselskap och utkämpade en match om 17 partier. Norrmännen vann med 9½—7½. Stockholmsklubben saknade i det tilltänkta 20-mannalaget hrr J. Collett, R. Krogius och K. A. Ström — spelstarka mannar som rent av skulle ha kunnat avvärja nederlaget. Att möta Oslo Sjakkselskap är i det närmaste som en match mot Oslo stadslag eller inte långt ifrån ett norskt landslag. Redan nu har Osloklubben 170 medlemmar och siffran väntas snart gå över 200, sedan man tagit sina nya stora och präktiga lokaler i besittning.

Det var första gången ett Stockholmslag besökte Olso. Resan företogs med buss och blev ganska tröttsam. Oslo Sjakkselskap svarade emellertid för värdskapet på ett för gästerna synerligen angenämt sätt. Utbytet mellan klubbarna kommer att fortsättas, och norrmännen försäkrade att de kommer att ställa sig i kö för att få vara med om en resa till Stockholm nästa år.

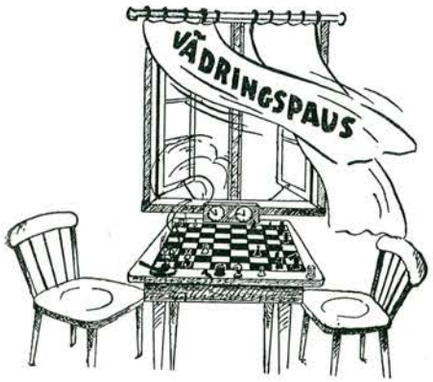
De individuella resultaten (vid de tio första borden):

Oslo:		*Wasa:*	
O. Barda	1	E. Lundin	0
A. Vestöl	½	B. Sundberg	½
E. Myhre	1	L. Lindberg	0
S. Herseth	½	Bj. Hult	½
O. B. Morcken	1	Åke Sjöstam	0
H. Sandnes	0	G. Eriksson	1
A. Magnussen	1	F. Malmgren	0
Yngvar Barda	½	S. Elgstrand	½
O. Hegelund	0	G. Palmasson	1
P. Lindblom	0	T. Bjarre	1
Summa	5½	Summa	4½

HOLLAND VANN STORT ÖVER ENGLAND

Det holländska landslaget triumferade över England i en dubbelrondig landskamp i London under pingsten. Holländarna segrade med inte mindre än 13½—6½.

Vid en landskamp Italien—Schweiz blev resultatet oavgjort 10—10.

SOVJET BILR MED I SCHACKOLYMPIADEN

I schackolympiaden i Helsingfors den 9—31 augusti efter de allmänna olympiska spelen ställer 26 nationer upp. Det blir första gången som Sovjetunionen — vilken inträdde i världsschackförbundet 1947 — deltar i en schackolympiad.

Sovjetunionen skall försvara sin ställning som världens f. n. starkaste schacknation mot samtliga de ledande inom schackvärlden, såsom Jugoslavien, som vann VM i schackolympiaden 1950, USA, Argentina, Västtyskland, Tjeckoslovakien, Ungern och Holland. Sverige räknas även bland de främsta konkurrenterna.

Det svenska laget består av Gideon Ståhlberg, Gösta Stoltz, Erik Lundin, Kristian Sköld, Stockholm, Inge Johansson, Malmö, och Gösta Danielsson, Stockholm. Av dessa sex deltar fyra i varje särskild nationsmatch. De övriga länderna kommer att ställa upp med sina starkaste lag och vid resp. förstabord kommer man sålunda att finna världsmästaren Botvinnik, för Sovjetunionen, förre världsmästaren Euwe, Holland, de berömda stormästarna Reshevsky för USA, Najdorf för Argentina, Szabo för Ungern, Gligoric för Jugoslavien och Tartakower för Frankrike.

Lottningen är ännu inte verkställd. Det blir emellertid uppdelning i kvalificeringsgrupper och därefter en segrargrupp.

———

STOCKHOLMS SCHACKFÖRBUND

beslöt vid sitt vårsammanträde att minska antalet lag i varje division i lagtävlingarna till sex. Som en följd härav måste divisionernas antal ökas, men det skulle vara fördel för klubbarna att inte bli engagerade i så många seriematcher årligen som tidigare varit fallet. Ändringen träder dock först i kraft under säsongen 1953—54.

Byggnadsfrågan kom annars att dominera sammanträdet. Alla var ense om att förbundet måste göra något för att lösa lokalfrågan, som redan nu är otillfredsställande och blir det alltmer för varje år, då antalet spelare ökar. Redan för ett 30-tal år sedan framfördes tanken på ett "Schackspelarnas hus' 'i huvudstaden, och hade inte initiativtagaren mötts av fullkomlig oförståelse från förbundet och de enskilda medlemmarnas sida ,hade lokalfrågan inte behövt vara ett så svårlöst problem som nu är fallet.

Ett förslag från Mälardalens schackförbund om anordnandet av en "Mälardalsserie" ansågs av ekonomiska skäl inte kunna förverkligas.

Både ordföranden och förste vice ordföranden var av sjukdom förhindrade att närvara, och förhandlingarna leddes i stället av andre vice ordföranden hr O. Kindt.

Prisutdelning förrättades för vårsäsongens tävlingar. Här resultaten i första klass:

Grupp 1: 1) T. Bjarre, Wasa SK, 2—3) C. Svanberg, Ärsta, och Arne Eriksson, Hökmossen.

Grupp 2: 1) E. Karlsson, ASK, 2) N. Friberg, Solna, 3—4) Ingeborg Helmertz, Sällskapet, och H. Engström, Wasa SK.

Grupp 3: 1) E. Hultgren, Rockaden, 2—4) T. Olsson, Hökmossen, Hj. Holm, Pjäsen, och E. Holmberg, Södra.

Grupp 4: 1) L. Olsson, Kamraterna, 2—4) O. Hultin, ASK, J. Wesche, Rockaden, och A. Boström, Wasa SK.

Segrarna uppflyttas till mästarklassen.

———

WASA SCHACKKLUBB

har slutspelat sina tävlingar för säsongen. Turneringen om Wasa-mästerskapet spelades i två grupper, varvid G. Eriksson segrade i grupp 1 med K. A. Ström och R. Krogius närmast på lika poäng. I grupp 2 segrade L. Lindberg, med S. Elgstrand på andra och S. Hagberg på tredje plats. Omspelet mellan gruppsegrarna vanns efter en segsliten match av Lindberg.

———

VÄSTERGÖTLAND

De främsta i serierna.

Division I

Lidköping	6	0	1	38½—17½	12
Fenix	4	1	2	31½—24½	9
Sjuntorp	4	1	2	31 — 25	9
Fritsla	4	1	2	30 — 26	9

Division II norra

Falköping	6	0	0	34 — 14	12
Mariestad	4	0	2	23½—24½	8

Division II södra

Fenix B	6	0	1	34 — 22	12
Kinna	4	2	1	36½—19½	10

Ind.-DM lämnade följande resultat: Klass M 1. Karlén 2, 2—3. Andersson och Thörnqvist 1½, 4. R. Andersson 1. Klass I:1 1. Sahl 1½, 2. Simonsson 1, 3. Lindqvist ½ (Lövgren fick bryta). Klass I:2 1. Cardell 2. Sjögren, Jansson och Runström ställde ej upp. Klass II:1 1. Hammarlind 2½, 2. Nilsson 2, 3. Blidberg 1 samt 4. Engvall ½. Klass II:2 1. Persson 2, 2. Svensson 2, 3. Nilsson 1 samt 4. Bohm 1. Klass II:3 1. Carlsson 3, 2—3. Sandberg och Blomberg 2 samt 4. Borg 0 poäng.

———

ÅBO—STOCKHOLM

Under pingsten spelades i Stockholm en 20-mannamatch mellan Åbo arb. schackklubb och Stockholmsklubben SASS. Resultatet blev oavgjort 10—10. Vid första bordet vann Stoltz en snabb seger mot finske mästaren A. Lehtinen.

———

DANMARK SLOG NORGE

Vid en landskamp i Oslo 25—26 maj överraskade Danmark med att slå norrmännen med slutsiffrorna 12—8. Första ronden vanns med 6½—3½ och den andra med 5½—4½. Tidigare har Norge två gånger på hemmaplan besegrat danskarna, och detta var första nederlaget. De individuella resultaten blev:

Danmark:		*Norge:*	
Chr. Poulsen	1 0	O. Barda	0 1
J. Enevoldsen	½ ½	A. Vestöl	½ ½
Palle Nielsen	½ ½	E. Myhre	½ ½
H. Enevoldsen	½ ½	A. Krogdahl	½ ½
Th. Haahr	1 1	E. Haave	0 0
M. Kupferstich	½ ½	O. Morcken	½ ½
E. V. Nielsen	1 ½	W. Ramm	0 ½
A. Nielsen	½ 1	F. Storm	½ 0
J. Christensen	0 ½	T. Österaas	1 ½
Bent Larsen	1 —	Th. Störe	0 —
Bent Larsen	— ½	Erik Madsen	— ½
Summa	12	Summa	8

STOR TYSK SEGER MOT JUGOSLAVIEN

Västtyskland slog överraskande Jugoslavien med hela 12—8 vid en dubbelrondig landskamp, som under pingsthelgen spelades i Agram. Visserligen saknade jugoslaverna Gligoric och Trifunovic, men detta förklarar inte nederlaget. Tyskarna saknade väl endast Bogoljubow av sina främsta och tydligt är att de gått starkt framåt. Med stor tillförsikt motser de tävlingarna i Helsingfors, heter det i en tysk presskommentar. Jugoslaverna fick nu sitt första matchnederlag efter raden av imponerande segrar i olika länder.

Västtyskland:		*Jugoslavien:*	
Unzicker	½ ½	Pirc	½ ½
Teschner	1 ½	Matanovic	0 ½
Schmidt	½ ½	Fuderer	½ ½
Pfeiffer	1 ½	Milic	0 ½
Kieninger	½ 0	Nedeljkovic	½ 1
Heinicke	1 ½	Udovcic	0 ½
Jäger	1 ½	Karaklajic	0 ½
Lange	½ 1	Jansevic	½ 0
Rellstab	½ 1	Andric	½ 0
Lehmann	½ 0	Bertok	½ 1
Summa	12	Summa	8

———

STOCKHOLMS SCHACKSÄLLSKAP

höll den 4 juni vårmöte med prisutdelning för spelårets tävlingar. I mästarklassen har E. Lundin hemfört första pris med 6½ poäng (1:a int. i Standberg—Boyes vandringspris, en oljemålning), 2—3 pris K. Sköld och B. Sundberg vardera 4½ poäng. Slutlig segrare i första klass blev Åke Norström, som därmed uppflyttas i mästarklassen. Han vann en särspelsturnering mellan 1—2 pristagare i resp. gr. I och II. Segrare i gr. I var Bengt Ahlbom med Walter Palmblad på andra plats, och som segrare i gr. II sågs P. G. Högborg, där Åke Nordström alltså "bara" blev tvåa.

Partier

ENGELSK-NORSK RADIOKAMP

Ett radioparti — ett drag om dagen — har utkämpats mellan Englandsmästaren E. Klein och norske mästaren O. Barda. Den engelske spelaren valde en egen metod i öppningen och offrade (mindre korrekt) en bonde. Norrmannen presterade ett starkt spel och kom tidigt i fördel. Partiet fick en oväntad avslutning efter svarts 38:e drag.

6258. OREGELBUNDEN SPELÖPPNING.

E. Klein.		O. Barda.	
1. g3,	d5	2. Lg2,	Sf6
3. f4,	c5	4. Sf3,	Sc6
5. c3,	e6	6. d3,	Dc7
7. 0—0,	Le7	8. e4,	

Vit beslutar sig för ett bondeoffer, givetvis med förhoppning om kompensation på ett eller annat sätt. Ett lugnare spelsätt vore att förbereda e4, men svart får då i varje fall en mycket bekväm utveckling och kan störa vits planer genom b6 och ev. La6.

8. —, d×e4 9. d×e4, S×e4!
10. Se5, Sd6! 11. S×c6, b×c6
12. Da4, 0—0! 13. Le3,

Om vit slår på c6 får han på alla sätt det sämre spelet. Nu däremot behåller svart bonden plus det bättre spelet.

13. —, Tb8 14. b3, Sb5
15. Tc1, Td8 16. De4, Td5!

Härpå kan vit inte spela 17. c4 på grund av Lf6, 18. c×d5, c×d5!

17. Dc2, Lb7! 18. Df2,

Efter 18. L×d5, c×d5 skulle vit inte ha något försvar mot hoten d4 jämte Dc6.

18. —, Sd6 19. g4, f5

"Engelskmannen har det meget vanskelig", heter det i en norsk kommentar efter detta drag.

20. c4, Td3 21. g5, Td8
22. Sc3, Lc8 23. Sa4, Se4
24. L×e4, f×e4 25. Sb2,

Vid inget tillfälle har vit kunnat slå på c5 utan direkt förlust.

25. —, T3d4! 26. Te1, Tf8
27. L×d4, T×f4 28. T×e4, T×e4

Bättre än 28. —, T×f2. 29. L×f2, ehuru svart även då bör kunna avgöra spelet till sin fördel.

29. Tf1, Ld6 30. Le3, L×h2†
31. Kg2,

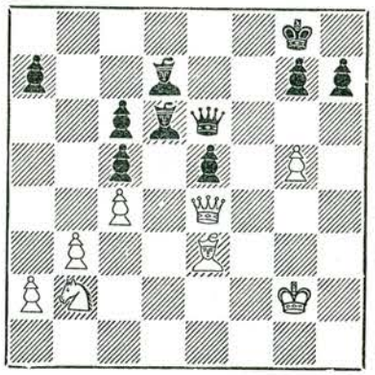
Eller 31. D×h2, D×h2. 32. K×h2, T×e3 med vinst för svart.

31. —, Ld6 32. Df3, Th4
33. Th1, T×h1 34. K×h1, Df7
35. Kg2, Ld7

Lustigt: bägge spelarna erbjuder dambyte, men ingen byter! För vit kommer det inte alls i fråga, och för svart vore det en mindre exakt fortsättning.

36. Dd1, De7 37. Df3, e5
38. De4, De6

Ställning efter svarts 38:e drag:

Partiet fick här en dramatisk avslutning, i det att engelsmannen Ernst Klein avbröt spelet med förklaringen att det utgjorde en för hård belastning för honom vid sidan av hans ordinarie arbete som matematiklärare. I stället ville han fortsätta spelet som ett vanligt korrespondensparti. Olaf Barda, som också har sitt dagliga arbete att sköta, anser att spelet skall fortsätta som radioparti i enlighet med de regler som bägge parter var överens om innan partiet påbörjades. Norges schackförbund är av samma mening, och mr. Broadbent, tidigare brittisk mästare och nu vicepresident i det brittiska schackförbundet, instämmer i detta och anser att den som bryter spelet har förlorat. Brittiska schackförbundet kommer självfallet att ta upp frågan. Det är heller inte uteslutet, att saken hänskjutes till världsschackförbundet...

Hur mycket elegantare och korrektare hade det inte varit, om vitspelaren i stället hade givit upp partiet och tackat för god match! Ingen matematik i världen kan ändå rädda hans ställning från förlust.

6259. DAMGAMBIT.

Berlin-mästerskapet 1952.

Teschner.		Kirchhammer.	
1. d4,	d5	2. c4,	e6
3. Sc3,	Sf6	4. Sf3,	Le7
5. Lf4,	0—0	6. e3,	d×c4

Svart vinner ett tempo om han väntar med detta tills vit har dragit kungslöparen.

7. L×c4, Sd5 8. Lg3, S×c3
9. b×c3, c5 10. 0—0, Sc6
11. De2, b6 12. Tfd1!

På en gång får nu svart ett tröstlöst spel — om han ändå hade haft ett enda tempo till godo...

12. —, c×d4 13. S×d4!, De8
14. Sb5, Ld8 15. Ld6, a6

Eller 15. —, Se7. 16. Df3.

16. L×f8, D×f8

(16. —, a×b5. 17. L×b5, K×f8. 18. L×c6 etc.)

17. Sd6, b5 18. Df3, Ld7
19. S×f7!, D×f7 20. T×d7†, Le7

22. Le2 och vit vann lätt.

Tysklandsmästaren Teschner, som spelar vid första bordet i nationstävlingarna i Helsingfors, hemförde mästerskapet för Berlin med 15 poäng av 16 partier, tvåa blev en ung spelare från Västtyskland, Darga, med 15 p., trea Kurt Richter 10½ p.

6260. DAMGAMBIT.

Moskvamästerskapet 1952.

Gusjew.		Antoschin.	
1. d4,	Sf6	2. c4,	e6
3. Sf3,	d5	4. e3,	Le7
5. Sc3,	0—0	6. Ld3,	d×c4
7. L×c4,	c5	8. 0—0,	a6
9. De2,	b5	10. Lb3,	Lb7
11. Td1,	Dc7	12. Lc2,	

Eftertryckligare 12. Ld2 och Tac1; det behövs så litet för att vit skall gå miste om öppningsfördelen.

12. —, Sc6 13. a4,

Värdelöst i denna ställning.

13. —, b4 14. Se4, S×e4
15. L×e4, Sa5! 16. Ld3, Sb3
17. Tb1, c×d4 18. e×d4, Tac8
19. Le3, Dc6 20. d5,

En kombination som på ett dramatiskt sätt slutar med vits undergång. Svart stod dock redan överlägset.

20. —, e×d5 21. Lxh7†, Kxh7
22. Dd3†, Dg6! 23. D×b3, d4!
24. L×d4,

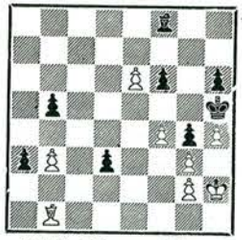
(Forts. å sid. 186)

Studier

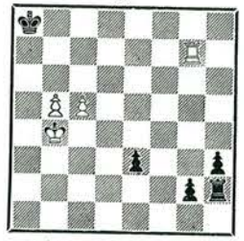
Bidrag och lösningar sändas till A. WERLE, Krukmakaregatan 38, 2 tr., Stockholm Sö.

454. G. Bernhardt,
Västtyskland.
Original.

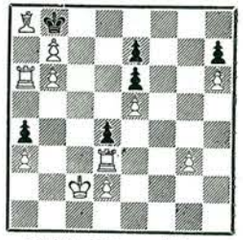
8+8=16. Vinst.

455. A. Åkerblom,
Avesta.
Original.

4+5=9. Vinst.

456. T. R. Dawson,
The Chess
Problem 1944

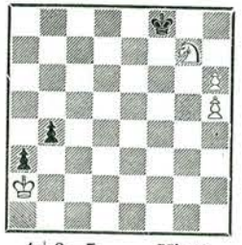
11+6=17. Vinst.

457. B. Raemdonck.
Volksgazet 1950.

2+3=5. Vinst.

458. T. Tapionlinna.
Helsingin Sanomat
5 jan. 1930.

4+3=7. Vinst.

459. Allan Werle.
"Rockaden", S.K.
Rockadens medlemsbl.,
Stockholm, mars 1951.

4+5=9. Remi.

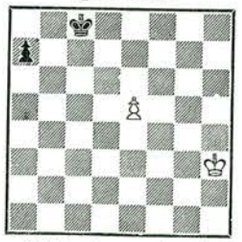
TRE STUDIER AV J. MORAVEC.

460.
La Strategi, turnering
1912.

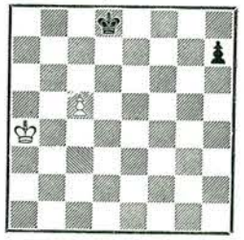
2+3=5. Vinst.

461.
Ceskoslovensky Sach,
april 1952.

2+2=4. Remi.

462.
Ceskoslovensky Sach,
maj 1952.

2+2=4. Remi.

Den kände tjeckiske problem- och studieförfattaren Josef Moravec har nyligen fyllt 70 år. Han är alltjämt aktiv och det må anses lämpligt att i anledning av jubiléet visa dels en klassisk, dels ett par nyare saker av den framstående mästaren.

STUDIETURNERINGAR.

Ceskoslovensky Sach; Adr. Dr. J. Fritz, Fetrovská 39, Praha XIX, C. S. R.
Norsk Sjakkblad; Adr. Norsk Sjakkblad, Drammen, Norge.
Båda gällande för under 1952 publicerade originalstudier.
Och så: Glöm inte bort att även denna tidskrift har årsturnering!

———

LÖSNINGAR, APRIL.

444. R. Boman. 3S4, 2b1k3, 8, 1bB1K3, 8, 6L1, 6b1, 8. Vinst.

1. *Sc6*†, Kd7. 2. Sb8†, Kc8. 3. Lf2!, K×b8. 4. c6, b4. 5. Ke4!, och vinner.

Vit erövrar b-bonden med K, och går sedan till d7 med denna under det att svart bäst kvarstannar i hörnet då han blir patt om vit K slår c7. C7 måste därför slås med L, och med schack på grund av bonden g2. Detta låter sig lätt genomföra.

5. Kd4? skulle på ett överraskande sätt leda till remi. 5. —, Ka7! 6. Kc4†, Ka6. 7. K×b4, g1D. 8. L×g1, Patt. Eller 6. Kc5, Ka6. 7. Kc4, och nu enklast b3 följt av 8. K×b3, Kb5! remi. Det är denna förförelsevariant, som är denna pattfarestudies bästa tillgång.

443 b. L. Prokes. 1:a pris, Tjeckiska Sch.-förb. 1951. 8, 4k1lK, 2B1L3, 6Bs, 24, 3l4. Vinst.

1. *c7*, Lc2†. 2. g6, Sf6†. 3. K×g7, Se8†. 4. Kh8!, S×c7. 5. g7, Lh7! 6. Lf7!, Lg8. 7. K×g8, vinner.

445. J. Mugnos. 2:a pris, Tjeckiska Sch.-förb. 1951. k7, Bb6, 1B1K1B2, 1b1b2s1, 3L1b2, 3B1b2, 5B2, 8. Vinst.

1. *Ke5*, Sf7†. 2. K×f4, Sd8. 3. Ke3, b4. 4. Kd2, Sf7. 5. Kc2, Sd8. 6. Kb2, Sf7. 7. Kb3, Sd8. 8. Ka4!, b3! 9. Ka3!, Sf7. 10. K×b3, Sd6. 11. Kb2!, Sf7. 12. Kc2, Sd6. 13. Kd2, Sf7. 14. Ke1!, Sd6. 15. Kf1, Sf7. 16. Kg1, Sh6. 17. Kh1!, Sf7. 18. Kh2, Sh6. 19. Kh3, Sf7. 20. Kg4, Sd6. 21. Kf4, Sf7. 22. K×f3, Se5†! 23. Kg3!, Sf7. 24. f4, Sh6. 25. Kh3, Sf7. 26. Kh4, Sd8. 27. Kh5, Sf7. 28. Kg6, Sd8. 29. f5, Se6. 30. Le3!, Sf8†. 31. Kf7, Sd7. 32. Ke7, Se5. 33. f7, S×f7. 34. K×f7, d4. 35. Kg7, och matt i 39:e draget. Puh!

Tempostriden mellan K och S intressant, men en smula långrandig.

446. Paul Keres. Magyar Sakkvilag 1936. 8, 7l, 16, 7b, 1bb5, 7D, k1K1S3. Vinst.

1. *Sc2*†*!*, Ka2. 2. Sb4†, Ka1. 3. Da2†!!, b×a2. 4. Sc6, följt av Sd4 och matt på b3 eller c2.

2. —, Ka3. 3. Sd3!, L×d3! 4. Dd6†, Ka2. 5. Dd5!, vinst.

1. —, L×c2. 2. Db8!, vinner.

En utmärkt kombinationsstudie.

447. T. R. Dawson. Chess Amateur 1913. 1lk5, 1Tb2bB1, 1bB2Bt1, 1B3b2, 5B2, 5B2, 5K2, 8. Vinst.

1. *Ke3*, Tg2. 2. Kd4, Tg1. 3. Ke5, Tg2. 4. K×f5, Tg6. 5. Ke4, Tg3. 6. Ke3, Tg2! 7. Kd3, Tg1. 8. Ke2, Tg2†. 9. Kf1, Tg3. 10. f5!, Tg5. 11. Kf2!, och vinner.

Dragplikt; Svart vid draget i utgångsställningen förlorar genast.

394 b. G. Bernhardt. TfS aug. 1951 (Korrektur). 8, 1b6, 7b, 1b2b1bk, 3lB3, 1b3B1B, 1B2b3, 3LK3. Remi.

1. *L×b3*, Kh4. 2. Le6, L×b2. 3. K×e2, b4. 4. Kd3!, b5. 5. Kc2, Lc3. 6. Kb3, Kg3. 7. Lg4, remi.

6 —, h5. 7. Lf7!, remi.

Positionell remi.

428. Denna studie är som bl. a. H. Degelman framhållit felaktig. Avvikelsen 6. —, Te3! (Se TfS mars) 7. Db2†, Kf3. 8. Df6†, Kg2. 9. Df4, Tf3! (Ej, som jag av misstag skrev i mars 9. —, Tg3†, då ju h-bonden alltjämt står på h4. Påvisat av R. Nilsson.)

10. Dd2, Kh1, och svart vinner.

Ej heller 5. K×h4 (I stället för 5. Te6†) är, som Degelman framhåller, tillräckligt. Det följer: 5. —, Th8! 6. Te6†, Kf3! 7. Tf6†, Kg2. 8. Tg6, Kh2!, och vinner.

I avvaktan på ev. korr. lägges studien åt sidan.

435. Efter 1. Td3, c1D duger *inte* 2. Sd6†? för Kc7. 3. Tc3†, Tc5! och svart vinner.

"Vilket på förekommen anledning meddelas."

440. I var. 1. Th3†, K×h3. 2. Sf4†, Kg3. 3. L×b7, K×f4. 4. e4, d3. 5. Ld2†, Kf3 är författarens fortsättning 6. e5† otillräcklig. Det följer efter 6. (e5†), Ke2. 7. Lb4, d2. 8. L×d2, K×d2. 9. K×g7, Ke3. 10. Kf6, Kd4 och bonden kan icke forceras. En teoretisk remiställning, påpekat av H. Degelman.

Efter vad jag kan finna är studien ändock korrekt, och vit vinner om han i 6:e draget spelar Lg5!! Det kan följa: 6. —, Kf2! (6. —, Ke2. 7. La6!) 7. La6, Le2. 8. e5, Lf1. 9. Ld2 (Även 9. Lb7, Ke2. 10. e6, d2. 11. L×d2, K×d2. 12. Lc6!, o. s. v. Eller 10. —, Lh3. 11. e7, Ld7. 12. La6, som i huvudspelet), Ke2. 10. e6, Lh3. 11. e7, Ld7. 12. Lg5!, och vinner. Eller 10. —, K×d2. 11. e7, och vinner.

Spelar svart i 4:e draget Ke3 följer 5. Le7!, o. s. v.

(Forts. å sid. 186)

Problem

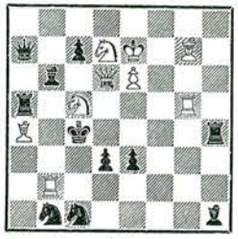
Bidrag och lösningar till BROR LARSSON, Kungstensgatan 63, 4 tr., Stockholm Va.

9962. G. A. Ekestubbe,
Skurup.

Matt i 2 drag.

9963. Arnoldo Ellerman,
Argentina.

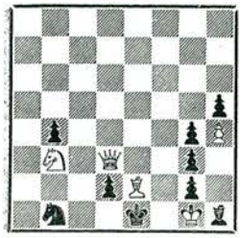
Matt i 2 drag.

9964. David Hjelle,
Norge.

Matt i 2 drag.

9965. Saturnin Limbach,
Polen.

Matt i 2 drag.

9966. Arpad Molnár,
Ungern.

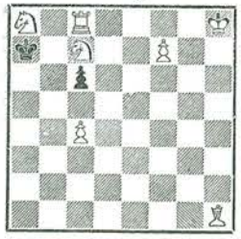
Matt i 2 drag.

9967. Zoltán Zilahi,
Ungern.

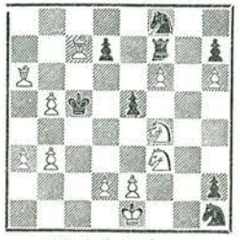
Matt i 2 drag.

9968. Jan Knöppel,
Lidingö.

Matt i 3 drag.

9969. Lars Larsen,
Danmark.

Matt i 3 drag.

9970. Ilja Mikan,
Tjeckoslovakien.

Matt i 3 drag.

Lösningsfrist en månad.

9935 (Andersson). 1. f8S. Ganska bra men den tredje vita S är väl knappast nödvändig (LL). 1. Te6?, Db5! 2. ? *9936 (Andersson.* 1. Db7. Tre hot. *9937 (Apro).* 1. Dg6. *9938 (Ellerman).* Förspel 1. —, Tb6 (e6, c3). 2. Sd4 (Lc7, Sc4). Lösn. 1. Df3, Sc5 (Sf6, Sc3). 2. T×d5 (Lc7, Sc4). Trefaldig Rucklis med frigörning av Se4 och flyktfältgivande inledn. *9939 (Fjellström).* 1. Tg3. Paradväxling efter Se1 (Sh4). Ett i allo lyckat problem (LL). *9940 (Myllyniemi).* 1. Se4. *9941 (Myllyniemi).* 1. a×b5. Cyklisk dualundvikning. *9942 (Faleby).* 1. Tb6, K×S (Kh4, g2). 2. Ld2 (Th6, Sf7). En liten trevlig sak utan större anspråk. *9943 (Mikan).* 1. Sf4 hot 2. Sd3, Kd4 (De6, Kb4). 2. Sce2 (Se6, Db5). Fyra modellmatter. Mattbilderne er gode nok, men rammen er blevet lidt mörk. (JPJ). *9944. (Petersson).* 1. a4, Lc5 (Ld4, Lf2, f3). 2. T×c5 (Td6, e4, S×b6). Dragtvång. E. p.-spärrningen livar upp (JPJ). *9945 (Faleby).* 1. Sc1. 2. Sa2. 3. Kc5. Knappast originell men rolig ändå. *9946 (Soluch).* 1. Lc3, b×c3. 2. Sd6, e×d6. 3. Dc7, L×c7. 4. Sd4, e×d4. 5. Tc4. Idén är här att under ständiga matthot blockera Sb5 (IA).

Rättelser: 9855 (Mikan). Kc8, Dd2, Tf2, Le3, Sc7, Bd3, g5, h5 — Ke5, Dh3, Th7, Lf8, Sg3, Ba3, b4, c5, c6, g4, g7. 3‡ 1. Dc2. *9858 (Mikan).* Har ej den i lösn. angivna dualen 3. Lg3?, Ta4. 4. L×a4. Endast 3. Lg4 går. *9875 (Mikan).* Korr. sid. 61. Tillfoga vitt Ta7. *9909 (Havel).* Tillfoga svart Bc3. *9960 (Ekestubbe).* Tillfoga svart Sh3 och Bc7. *9923 (Björklund).* Problemet är korrekt. Den angivna bilösningen 1. D×d5 strandar på Sd3†.

DOM I TfS:s ÅRSTURNERING FÖR TREDRAGARE 1951.

1. pris.
9761. Hilding Fröberg,
Härnösand.

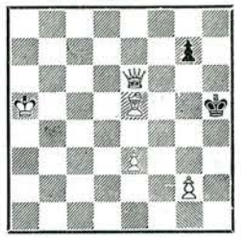
3‡ 1. Th3

2. pris.
9489. Stig Björklund,
Göteborg.

3‡ 1. D×d3

3. pris.
9813. Rune Asplund,
Dynäs.

3‡ 1. Ld6

Av årets treor ifrågakommo endast ett fåtal till utmärkelse. Ett par av dessa bortföllo desssutom på grund av felaktigheter, nämligen nr 9855 och nr "9492" (också det i denna tidskrifts februarinummer 1952 meddelade korrekturet till sistnämnda problem är bilösligt, nämligen med 1. g×h5). Ett par problems originalitet var tvivelaktig, vilket ifråga om nr 9871 tyvärr nödvändiggjorde nedflyttning på prislistan. Genom avsaknaden av allvarlig konkurrens voro de främsta problemens placeringar relativt klara, och de kunna lyckligtvis betecknas som någorlunda värdiga pristagare.

1 pris nr 9761 av Hilding Fröberg. Utan att gå i den "stora" mattbildsgenren har detta problem ett värdefullt innehåll, nämligen hotets damoffer och två matter med fångslad S. Det skiljer sig fördelaktigt från närmaste konkurrent genom god inledning med två analoga förföljelser (1. Th4?, b5! och 1. Th2?, Dg8!) och genom utmärkt ekonomi. Man måste dock beklaga de brutala slagen av svart D i ett par var.

2 pris nr "9489" av Stig Björklund. Även om man har särskilt författarens egna framställningar av kvadruppelskärningspunkt i gott minne, fängslas man av denna trippelskärningspunkt, där svarts tre drag till d5 ackompanjeras av tre vita slag på h4. Tyvärr har här som så ofta bundenheten vid ett av idén fixerat schema medfört svagheter, nämligen brutal inledning och ett par oekonomiska vita huvudpjäser.

3 pris nr 9813 av Rune Asplund. Ehuru denna sympatiska miniatyr aldrig hade ifrågakommit för en såg hög utmärkelse i svårare konkurrens, är priset inte oförtjänt. Den goda inledningen är väl värd avståndet från en än mera ekonomisk utformning med vit K på e3 (och annan, sämre inledning).

1 omn. nr 9779 av Herbert Hultberg. Detta mattbildsproblem har ett fint men i turneringssammanhang väl begränsat och sprött innehåll.

2 omn. nr 9871 av Bo Lindgren. Författaren själv har påvisat denna föregående bearbetning av idén: I. Telkes, 4 omn., British Chess Federation 1935/6: Kc4, Ta7, h6, Lb5, Ba6, b6, b7, c7, d7, e7, f7, g7 — Ka5, Th8, Bh7, matt i 3 drag. 1. Kb3. Medan Lindgren har måst nöja sig med en svag, fastän av ytfrihållning (1. Ta5?, T×b7! och 1. Tg5? Td8!) något upphjälpt inledning, har Telkes en utmärkt sådan. Men i Lindgrens problem finns dels en D-förvandling mera, och dylikt måste alltid noteras i ett "taskproblem", dels flera ekoartade matter. Även om det allt sammanlagt inte är bättre än föregångaren, anser jag det därför ha självständigt värde vid sidan av denna och förtjäna utmärkelse. Med större originalitet hade problemet, fastän konststycke snarare än konstverk, varit självskriven pristagare.

3 omn. nr 9745 av Arne Bryntse. I förhållande till den trea av författaren själv, som problemet är en omarbetning av, är det så pass självständigt, att jag inte fann skäl till diskvalifikation. Innehållet är onekligen rikt med bl. a. fyra avskärningar av svarta L, men tung konstruktion och ett oekonomiskt vitt T omöjliggöra högre placering.

Av övriga i konkurrensen kvarstående treor ifrågakom egentligen endast den svårbedömda nr 9792 av Marian Wróbel till utmärkelse. Den ointressanta och monotona lösningen gör, att problemet står eller faller med förspelen och förförelserna. Men något idébetonat samband mellan dessa inbördes eller mellan dem och lösningen är svårt att upptäcka. Deras värde är därför enligt min mening inte tematiskt utan rent konstruktivt, och något verkligt innehåll, som skulle motivera utmärkelse, ge de inte problemet.

Lidingö 5/6 1952.

Jan Knöppel Domare

STUDIER . . .

(Forts. från sid. 183)

KVARTALSTÄVLINGEN.

Första kvartalets lösningstävlan är nu avgjord. Första pris (Litteratur till 15: — kr. värde) till H. Degelman, Centralplatsen, Mellerud. Andra pris (D:o 10: — kr. värde) R. Nilsson, Ståthållaregatan 34 a, Kalmar. Tredje pris (D:o 5: — kr. värde) K. Lilja, Karis st., Finland.

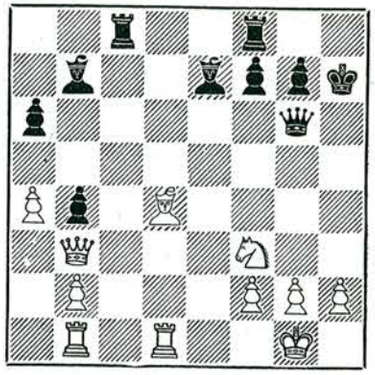
Pristagarna gratuleras! Ev. önskemål i prisfrågan emotses snarast.

Och så friska tag i 2:a kvartalets tävling! T. v. är det en smula matt, men vi hoppas på bättring, så att tävlingen kan vidmakthållas. Studera reglerna i årets jan.-n:r sid. 25.

PARTIER . . .

(Forts. från sid. 181)

Ställning efter 24. Le3×d4.

24. —, Tc3!! 25. b×c3, L×f3
26. g3, Th8 27. Te1, Dh5
28. Dc2†,

Det hotade D×h2†!

28. —, Kg8 29. h4, D×h4!
Uppgivet.

DAS INTERNATIONALE CARL SCHLECHTER-GEDENKTURNIER 1 9 5 1

Samtliga partier (66) med analyser av Hans Müller under medverkan av övriga turneringsdeltagare.

Pris 1: 85. Postgiro 3973.

Schackmatt

av Kurt Richter.

Pris kr. 5: —. Postgiro 3973.

SVENSKA FRAMGÅNGAR I INTERNATIONELLA KORRSCHACKET

Individuella VM

I maj hade finalen om VM-titeln i korrschack pågått i två år, en tidrymd, varefter turneringsledningen har rätt att avbryta partierna för avdömning. Endast två spelare har emellertid slutfört samtliga sina partier, dr E. Adam (Tyskland) 6 poäng och van Scheltinga (Holland) 5½ p. Man hade faktiskt väntat, att dessa kända herrar skulle uppnå mer än 50 % (6½ p.).

I dagens läge kan man säga, att den förste världsmästaren i korrschack blir någon av de fyra följande spelarna: O. *Barda (Norge) 9½ p.* (parti kvar mot Purdy), *Napolitano (Italien) 8 p.* (partier kvar mot Purdy, Malmgren, Collins i New York och c/t Veer i Amsterdam), *Malmgren (Tierp) 6½* (4 partier kvar mot Watzl i Wien, Purdy, Napolitano och Collins) och slutligen *C. J. S. Purdy (Australien) 4* (8 partier kvar mot Watzl, Barda, Napolitano, Mitchell, i London, Malmgren, Collins, v/t Veer och Sverre Madsen i Fredrikstad.)

Ingen av de övriga 10 spelarna har någon möjlighet att nå bättre resultat än någon av dessa 4, mellan vilka dock striden blir så hård, att avgörande kanske måste ske efter Sonneborn. Skulle nu inte heller Sonnebornsystemet ge utslag, vilket Purdy befarar, säger reglerna, att titeln stannar kvar hos föregående världsmästaren. Någon sådan finns emellertid ej, varför ICCF-styrelsen nu håller på att ta sig en funderare, om man måste sätta upp en extra regel för denna första final.

Glädjande är att tvenne nordbor befinner sig i tetgruppen. *Olaf Barda (Oslo)* torde vara i sitt livs form. Han har samtidigt med VM-partierna överlägset tagit hem Norgemästerskapet i korrschack. Här är hans sista vinstparti. Svart är *J. Balogh i Budapest.* 1. d4, Sf6. 2. c4, g6. 3. g3, Lg7. 4. Lg2, d5. 5. c×d5, S×d5. 6. e4, Sb6. 7. Se2, Sc6. 8. d5, Sa5. 9. 0—0, c6. 10. Sbc3, c×d5. 11. e×d5, 0—0. 12. b3, Lg4. 13. f3, Lf5. 14. Le3, Sc8. 15. Tc1, Sd6. 16. Sd4, Ld7. 17. De2, Tc8. 18. f4, b6. 19. Lf2, Te8. 20. Tfd1, e6. 21. d×e6, f×e6. 22. Scb5, S×b5. 23. S×b5, T×c1. 24. T×c1, L×b5. 25. D×b5, Ld4. 26. L×d4, D×d4†. 27. Kh1, Te7. 28. b4, Sb7. 29. De5, Dd2. 30. Tc8†, Sd8. 31. h4, Dd7. 32. Ta8, Dd2. 33. b5, Td7. 34. D×e6†, Kg7. 35. De5†, Kh6. 36. Df6, De2. 37. Dg5†, Kg7. 38. De5†, D×e5. 39. f×e5, Se6. 40. Lf1, Tc7. 41. Kg2, Sd4. 42. Ld3, Sc2. 43. Kf3, Sb4. 44. Ke4, Kf7. 45. Lf1, S×a2. 46. Kd5. Ke7. 47. Th8, Sc3†. 48. Kd4, Tc5. 49. T×h7†, Kf8. 50. T×a7, S×b5. 51. L×b5, T×b5. 52. Ke4, Tb4†. 53. Kf3, b5. 54. Tb7, Kg8. 55. e6, Kf8. 56. Tf7†, Ke8. 57. Tg7, Tb1. 58. Kg4, b4. 59. T×g6, Ke7. 60. Kf5, b3. 61. Tg7†. Uppgivet.

VM för 6-mannalagen

Som väntat blev det *Ungerns* starka lag, som tog hem finalen i olympiad nr 1 med summa *poäng 25.* Segern var välförtjänt. Ungrarna förlorade samtliga partier vid bord 3 genom tidsöverskridning, men så släppte de övriga ifrån sig desto mindre poäng. Vid bord 2 vann sålunda *Barcza* 5 partier och spelade remi mot Italiens Stalda. Vid bord 6 spelade *Elekes* remi mot Vinaigre från Portugal men vann samtliga övriga partier.

Om de 3 platserna efter Ungern var striden in i det sista hård. *Tjeckerna* lyckades i slutspurten pressa sig ½ poäng före *Sverige* och *Portugal,* vilka båda hamnade på *19½ p.* Då Sverige vann matchen mot Portugal med 3½—2½, får Sverige ta äran av att ha tagit hem bronsmedaljerna. Förtjänsten av vår vinst mot Portugal var främst Olle Smiths, Rune Strands och Sten Isaksons, som alla vann, men lika värdefull var sedan ½-poängen, som Bertil Wikström från Laxbäcken ordnade till mot Aljechins gamle vän i Lissabon Antonio Maria Pires. Bäste poängplockare totalt blev Rune Strand 4 p. följd av Backlund, Sterner och Isaksson med vardera 3½. Efter Portugal följde *Argentina 18½, Italien 16* och *Peru 7½.*

I den tippningstävlan, som anordnades vid starten av olympiadfinalen (se TfS 1949 sid. 78), segrade *Thore Nilsson (Skåne-Ask)* med *36 p.* följd närmast av H. Grankvist (Mariehäll) 33 och Olle Smith, Åke Reifors, S. Rasmusson 32 vardera.

Tack vare placeringen i final nr 1 har det svenska laget redan fått en ny och ännu svårare uppgift sig förelagd. Den 1 maj startade laget nämligen i final nr 2. Förutom de farliga *ungrarna* och *tjeckerna* spelar man mot *Frankrike, Norge, Indien* och *Tyskland.* Vi får anledning att återkomma litet längre fram med rapporter från denna nya spännande final.

Här ett parti från final nr 1: *Vit* Back-

lund, *Svart* Krticka (Prag). 1. Sf3, f5. 2. g3, Sf6. 3. Lg2, e6. 4. 0—0, d5. 5. c4, c6. 6. b3, Ld6. 7. Lb2, Sbd7. 8. Dc2, 0—0. 9. Sd4, Se5. 10. c×d5, c×d5. 11. Sc3, a6. 12. d3, Seg4. 13. e3, Ld7. 14. Sde2, Tc8. 15. Dd1, b5. 16. h3, Sh6. 17. e4, d×e4. 18. d×e4, Db6. 10. e×f5, S×f5. 20. Se4, S×e4. 21. L×e4, Tf7. 22. Dd3, b4. 23. Sd4, Lc5. 24. S×f5, e×f5. 25. Ld5, Le6. 26. L×e6, D×e6. 27. Tae1, Dd6. 28. D×d6, L×d6. 29. Te6, Td7. 30. Td1, Tc6. 31. Td2, Kf7. 32. Te3, Te7. 33. Ted3. Remi.

ICCF:s INDIVIDUELLA TURNERINGAR

Intresset för dessa 7-mannagrupper ökar mer och mer. Omkring 150 grupper har startat med 1.050 spelare från nästan varje land i världen. Klasserna äro liksom i Sverige landslags- och mästarklass, klasserna I, II och III. Varje spelare, som uppnår minst 4½ p., flyttas upp i näst högre klass. Vinnarna av landslagsgrupperna går vidare till VM-förgrupperna. Avgiften för deltagande i en grupp är 3:75 (insättes på postgiro 15 61 69 E. Larsson, Johanneshov). Angiv spelstyrka på talongen. Ingenting hindrar att delta i flera grupper samtidigt.

Bland de många svenskar, som redan deltar, återfinner vi även Sveriges Schackförbunds kassör *Fritz Andersson*. Han startade i klass I, som han vann. Han vinner troligen även sin mästarklassgrupp och är sålunda på god väg att bli världsmästare. Vi gratulerar honom liksom alla övriga svenskar, som visar hur gott det svenska korrschackstålet biter i den internationella konkurrensen. Här ett av Fritz Anderssons vinstpartier i mästargrupp 58. Vit är Mr. *M. Doelling från USA:* 1. e4, c6. 2. d4, d5. 3. e×d5, c×d5. 4. Ld3, Sc6. 5. c3, Sf6. 6. Lf4, Lg4. 7. Db3, Sa5. 8. Da4†, Ld7. 9. Dc2, Tc8. 10. Sd2, Sc6. 11. Sgf3, Sb4. 12. Db1, S×d3. 13. D×d3, Db6. 14. Dc2, Lb5. 15. Db3, e6. 16. a4, La6. 17. D×b6. a×b6. 18. Se5, Sh5. 19. Lg3, Le7. 20. Sdf3, f6. 21. Sg4, 0—0. 22. h3, S×g3. 23. f×g3, Ld6. 24. Kf2, e5. 25. Se3, e×d4. 26. S×d4, Tfe8. 27. The1, Lc4. 28. b3, Ld3. 29. S×d5, Lc4. 30. c4, Lc5. 31. Tad1, Lc2. 32. Td2, L×b3. 33. T×e8, T×e8. 34. Sc7, Te4. 35. Scb5, L×c4. 36. Kf3, Ld5. 37. Uppgivet.

SVERIGE—ARGENTINA 14½—5½

Denna landskamp började i slutet av 1946 och har nu äntligen avslutats. Avdömare av partierna har varit tysken Peter Firmenich i Köln. Landskampen drog väl länge ut på tiden främst beroende på de långa pauser argentinarna tog sig under sommarperioderna, då temperaturen i Argentina håller sig så hög, att en ordnad tankeverksamhet lär vara omöjlig. Vid genomgång av partierna tycker man sig också märka, att en hel del drag måste vara gjorda under tropisk hetta. Även svenskarna slarvade emellertid bort en del poäng, varför resultatet borde vara rättvist.

1.	Stig Lundholm (Hässleholm)	½	½	—Pedro A. Martin (Buenos Aires)	½	½
2.	Z. Nilsson (Stockholm)	1	0	—A. Paul Ramirez (Buenos Aires)	0	1
3.	Harry Åhman (Boden)	1	1	—A. O. Pozzi (Buenos Aires)	0	0
4.	Ing. E. Löfquist (Uppsala)	1	1	—Guido Zito (Buenos Aires)	0	0
5.	Arvid Svensson (Sävedalen)	1	0	—Christeuil (Buenos Aires)	0	1
6.	Knut Moberg (Rydsgård)	½	1	—Ruben Steinberg (Rosario)	½	0
7.	A. Haller (Luleå)	½	1	—Pereyra Rocha (San Martin)	½	0
8.	K. E. Gannholm (Burs)	1	0	—N. Mazzucheeli (Chiacabuco)	0	1
9.	Knut Johansson (Ludvika)	1	1	—Arthur Loeffler (Buenos Aires)	0	0
10.	Ing. S. Cederlind (Karlskoga)	½	1	—Juan H. Fensmark (Tigre)	½	0
	Summa	14½		Summa	5½	

Här ett smakprov på ett av partierna vid bord 7. *Vit* P. Rocha, *Svart* A. Haller: 1. d4, Sf6. 2. c4, g6. 3. Sf3, Lg7. 4. Sc3, d6. 5. e4, 0—0. 6. Ld3, Lg4. 7. h3, L×f3. 8. D×f3, Sc6. 9. d5, Se5. 10. De2, S×d3. 11. D×d3, Sd7. 12. Dc2, e5. 13. Se2, f5. 14. Sg3, f4. 15. Sf1, Dg5. 16. Tg1, Dh4. 17. Sh2, c6. 18. Sf3, De7. 19. Ld2, c×d5. 20. c×d5, Tac8. 21. Lc3. b5. 22. b4, Sb6. 23. Dd3, Tc7. 24. Ke2, Tfc8. 25. Tgc1, Sa4. 26. Ld2, Tc4. 27. T×c4, b×c4. 28. Dc2, Dd7. 29. Lc3, Lf6. 30. Sd2, Ld8. 31. a3, Lb6. 32. Tb1, g5. 33. La1, Ld4. 34. b5, c3. 35. Sf3, Sb2. 36. S×d4, e×d4. 37. L×b2, D×b5†. 38. Dd3, c2. 39. Tc1, D×b2. 40. Kd2, Kf7. 41. T×c2, T×c2†. 42. D×c2, D×a3. 43. Dc8, Db2†. 44. Kd3, Db1†. 45. Kd2, D×e4. 46. Dd7†, De7. 47. Df5†, Kg7. 48. Vinst för svart. (Avdömare: Firmenich: "Efter egna omfångsrika analyser och konferens med internationelle mästaren Lothar Schmid har jag funnit det berättigat att avdöma partiet som vinst för svart. Vit kommer t. ex. efter 48. Kd3, h6. 49. Kc4, De2† följt av d3 i dragtvång. I varje fall kommer merbonden på a7 att ge vinstspel för svart, då den efter försiktig förberedelse kan spelas fram."

E. Larsson

TfS och Sveriges schackförbund

Från olika håll har tidskriften fått mottaga förfrågningar och önskemål om ett klarläggande av förhållandet till Sveriges schackförbund. Det kanske kan sägas, att det har uppstått "principiella motsättningar".

Tjugu år har förflutit, sedan Sveriges schackförbund vid sin kongress i Karlskrona 1932 nödgades besluta, att av ekonomiska skäl icke längre fortsätta utgivandet av sitt officiella organ "Tidskrift för Schack". Det ekonomiska ansvaret för tidskriften hade dittills vilat på förbundet och årligen orsakat stora förluster. Mecenatskap av några kända schackvänner gjorde det möjligt att hålla tidskriften flytande ännu en tid, men vid mitten av 1934 var det stopp. Tidskriften upphörde att utkomma.

Samma år i december återupptogs utgivningen på egen risk av tidskriftens nuvarande utgivare. Förbundet antog tidskriften som officiellt organ. Skillnaden för förbundet var att tidskriften i fortsättningen icke medförde några som helst kostnader för förbundet. En icke oväsentlig skillnad.

Tidskriftens utgivning finansierades av 1) prenumerationsavgifter, 2) försäljning av schackmateriel. Om än långsamt kunde tidskriften undan för undan höja sin standard (tidskriften blir bättre år för år, enligt läsekretsens utsago).

Förra året upphörde tidskriften "plötsligt" att vara officiellt organ. Detta steg togs av utgivaren själv. Orsaken var att förbundet självt för första gången i sin verksamhet beslutat idka handel med schackmateriel. Därigenom uppkom det unika läget att förbundet konkurrerade med sitt eget organ. En intressant men bisarr och rakt inte sund situation.

Tidskriftens utgivare drog sig stillsamt ur detta egenartade förhållande. Därmed stod förbundet än en gång utan officiellt organ. Men orsaken var nu en helt annan än 1932. Förbundet kunde denna gång lätt lösa frågan genom att utge ett eget organ, "Schackbladet". Detta är i korta drag den historiska bakgrunden till dagens läge.

Ytterst är det ju den enskilde, som väljer inköpskälla. Firman Sveriges schackförbund har dock genom sina direkta kontakter med alla medlemmar och klubbar avsevärt större konkurrenskraft än TfS. Vår konkurrent går fram på bred front och har i sin annonsering tillverkat en (abstrakt) slogan: "Genom att göra sina inköp hos Sveriges schackförbund gynnar schackspelarna sig själva". En "slogan" från tidskriften skulle åtminstone bli konkretare: "Genom inköp hos TfS gynnas TfS." Men det tilltalar oss föga att bedriva dylik kampanj. Det gäller tidskriftens standard och ingenting annat. När förbundet befriar tidskriften från en del inkomster, så får tidskriften självfallet inrikta sig på en nedåtgående standardkurva.

I realiteten blir schackspelarna dock kompenserade genom att "Schackbladet" får större resurser. Ett slags växelverkan helt enkelt.

———

E. LUNDIN TILL SCHWEIZ

Det ärevördiga Schach-Gesellschaft Zürich — grundat år 1809 — anordnar en internationell turnering i Zürich den 12—27 juli. Förutom åtta schweiziska mästare deltar följande utländska spelare: Stormästarna E. Bogoljubow och dr M. Euwe, internationella mästarna E. Canal och E. Lundin, Spanienmästaren R. Toran och E. Szabados, Italien.

Schacklitteratur och Schackmateriel

BOOK: Schackmästaren Gösta Stoltz	häft.	Kr.	12: —
CAPABLANCA: Lärobok i schack	„		9: 50
CEDER: Mattförförelseproblem	„		4: 25
EKLUND: Att samla schacklitteratur	„		6: —
EUWE: Bondeslutspel o. Tornslutspel, per styck	„		3: 25
„ Bedømmelse og Planlægning (dansk)	„		7: 50
„ Position- og Kombinationsspil (dansk)	„		5: —
„ Strategi och Taktik i schack (dansk)	„		6: —
„ Spelöppningsteori (ej del. 1—3 och 9) pr del	„		2: 50
ERNST GRÜNFELD: Taschenbuch der Eröffnung im Schach. Del I: Damgambit, Indiskt, Grünfeldsförsvaret m. m.	„		3: 75
KMOCH: Rubinstein vinner! 100 partier inb.	„		8: 25
MANDAL: Den äldre svenska schacklitteraturen	„		1: —
„ Skånes Schackförbunds minnesskrift	„		1: 50
NIELSEN: Hvordan man vinder en Gevinststilling	„		6: —
„ Kan de kombinere	„		5: —
„ Kongeangrebet	„		7: —
„ Nimzowitsch, Danmarks Skaklærer	„		11: —
KURT RICHTER: Schackkavalkad del I inb.	„		6: 75
„ Schackkavalkad del II inb.	„		6. 75
WIGFORSS: Hur man spelar schack inb.	„		10: —
SCHACKSPEL Lyx	„		13: —
„ Hel springare, filt och bly	„		10: —
„ Hel springare, filt	„		8: 25
„ Klubbmodell (fernissad trälåda)	„		5: 25
SCHACKBRÄDE	„		3: —
SCHACKMATTOR 45×45 (styvt papper)	„		0: 65
FICKSCHACKSPEL	„		8. 50
„ med lås	„		10: 50
„ med pärm av getskinn o. lås	„		18: 50
SCHACKPROTOKOLL pr 500 st.	„		7: 50
FÖRSEGLINGSKUVERT per 100 st.	„		2: —
TURNERINGSTABELLER (rondlistor) 6—8—10 spelare, per st.	„		0: 03
„ „ 12—14—16 spelare, per st.	„		0: 06
Korrespondenskort pr 100 st.	„		1: 70

TIDSKRIFT FÖR SCHACKS FÖRLAG

Drottninggatan 29 C - Stockholm

Postgiro 3973

Nya A.-B. Örebro Dagblads Tryckeri 1952

Pris kr. 1:00